

TÜZEMBER

Kordokumentum

202.5

Tűzember
Kordokumentum
2025
- szabadversek -

© Tűzember, 2025
Minden jog fenntartva!
Első kiadás 2025

Kiadó: az ebook Tűzember magánkiadásában jelent meg.

Írta: Tűzember
Illusztráció: Tűzember ©
Szerkesztés és korrektúra: Magyar Lektor

Ez az elektronikus könyv a szerzői jogvédelme alatt áll. A mű ingyenesen elérhető és terjeszthető kizárólag változatlan, eredeti formában, kizárólag ingyenes célokra. Tilos a könyv vagy annak részeinek módosítása, átdolgozása, szétdarabolása, illetve kereskedelmi célú forgalmazása, továbbá zeneszöveggént történő felhasználása a szerző előzetes, írásos engedélye nélkül.

Kapcsolat: hello@tuzember.hu

Tartalomjegyzék

Előszó	9
Munka és Állás	10
<i>Álláshirdetés - „családias munkahelyi légkör”</i>	10
<i>hibás input, elavult output</i>	11
<i>a 40 órás hazugság</i>	12
<i>home office csapda</i>	13
<i>Kiegészítő, De Működünk</i>	14
<i>Kéz alatt égett életek</i>	15
<i>munka vagy élet?</i>	16
Urbanizáció	17
<i>bocs, hogy így rád estem</i>	17
<i>A romantika halott - Benzinszagú naplemente</i>	18
<i>orosz rulett: bacillus-tömeg-közlekedés</i>	19
<i>csendben működő világ</i>	20
<i>városi feketék</i>	21
<i>Vírus-menü – érintéssel aktiválható</i>	22
<i>A múlt helyén habosított mandulatej</i>	23
<i>szuvenírré vált város</i>	24
<i>Önkiszolgáló kizsákmányolás</i>	25
<i>menetrendi illúzió</i>	26
<i>szauna expressz</i>	27
<i>deszkás meditáció a Budapesti betonzsungelben</i>	28
Fogyasztói társadalom	29
<i>mosóparfüm: illatos nihil</i>	29
<i>csomagolt múlt</i>	30
<i>Haszontalan dolgok múzeuma</i>	31
<i>Disney-gonosz? Csak félreértett!</i>	32

<i>Túltolt Forradalom – Casting Rulett</i>	33
<i>önoptimalizálás, hibaüzenettel</i>	34
<i>Primitív Prémium Attitúd™</i>	35
<i>Szent Bálint és a Pénztárgép</i>	36
<i>koffeinidő</i>	37
<i>gasztroillúzió</i>	38
<i>minden éjjel 3-kor</i>	39
<i>karácsonyi stressz & kuponkomédia</i>	40
<i>Szezámragos Hazugság - Elvárás vs. Valóság</i>	41
<i>éhség és bőség</i>	42
Társadalmi kapcsolatok	43
<i>Idősek, fenyegető aurával,</i>	43
<i>Versenyfutás az idővel</i>	44
<i>két világ egy utcában</i>	45
<i>Negatív aura</i>	46
<i>Kifordított meditáció</i>	47
<i>Szűk szabályok, tág határok</i>	48
<i>Mikor jön a baba? – és más tolakodó kérdések</i>	49
<i>Népszerűség-görbék és törésvonalak</i>	50
<i>Falu széle, jövő vége</i>	51
Digitális korszak	52
<i>Offline emlékek</i>	52
<i>Értesítések súlya</i>	53
<i>"Like" kultusz és digitális tükör</i>	54
<i>régi sláger, régi élet</i>	55
<i>kattintásnyi bizalom</i>	56
<i>Kihúzott jelszó</i>	57
<i>Elveszett milliárdok</i>	59

<i>A technológia csodája</i>	60
<i>Homo scrollens likeris: szkrollozó - lájkoló ember</i>	61
Párkapcsolatok	63
<i>Kölcsönadott Én</i>	63
<i>társkereső paradoxon</i>	64
<i>toxikus kötelék</i>	65
<i>Filterezett szerelem, valóság nélkül</i>	66
<i>Pénzügyi Zárlat</i>	67
<i>idő által szűrt emlékek</i>	68
<i>magány ≠ üresség</i>	69
Család	70
<i>beteg-gyerek blues</i>	70
<i>Szülők vs. Gyermektelenek - Billentyűzetháború</i>	71
<i>optimalizált gyermeknevelés</i>	72
<i>önellátó óvodások</i>	73
<i>Filterezett gyermekkor</i>	74
<i>Szülői Pitch Meeting</i>	75
<i>Párhuzamos múlt</i>	76
<i>Influenszer Nagy, Likevadász Papa</i>	77
<i>Generációs Háború: TikTok vs. Facebook</i>	78
<i>Sigma apuka – sigma gyerekek</i>	79
<i>a nagy felfedezés</i>	80
<i>sitcom élet</i>	81
Környezeti válság	82
<i>Mikroműanyag</i>	82
<i>Műanyag óceán, alumínium erdő</i>	83
<i>zöldre festett illúzió</i>	84
<i>Falusi téli éjszaka</i>	85

<i>évszakok temetése</i>	86
<i>süllyedő világ</i>	87
<i>hamura épült luxus</i>	88
<i>visszacszó világ</i>	89
<i>fast fashion, slow destruction</i>	90
<i>eltűnő világok</i>	91
<i>pixelekre zsugorodott természet</i>	92
<i>lítium és félelem</i>	93
<i>A kék arany siratása</i>	94
Oktatás	96
<i>Kiégett tanár, megégett gyerekek</i>	96
<i>A kreativitás lassú halála</i>	98
<i>Az iskola, ahol nem tanulsz meg élni</i>	100
<i>A betűk ketrece - A funkcionális analfabéták generációja</i>	102
<i>Csendháború – A bullying, amit senki sem vesz komolyan</i>	104
Hit és Hatalom	106
<i>toll és vér</i>	106
<i>Közrend papíron</i>	107
<i>Kulturális Kapitalizmus</i>	108
<i>Komment-forradalom</i>	110
<i>manipulokrácia - két ország egy országban</i>	112
<i>földi mennyország, VIP belépővel</i>	113
<i>megvilágosodott felsőbbrendűség</i>	114
<i>hit & hatalom</i>	115
<i>toxikus napfény</i>	116
<i>A belső hang és a külvilág zaja</i>	117
<i>Önismereti könyvek és a nagy bűdös semmi</i>	119
<i>lapos hazugság, gömbölyű igazság</i>	121

A mindig más hibája	122
én ≠ állandó.....	123

Előszó

Ezek a szabadversek nem ringatnak álomba. Nem hagynak nyugodni. Nem suttognak kedves szavakat a füledbe arról, hogy minden rendben van, hogy az élet igazságos, hogy a világ majd elrendezi magát. Mert nem rendezi el.

Ez egy kötet a valóságról.

Az életről, ahogy van, nem ahogy lenni kéne. A városok üvegpalatái és a falvak leszakadt verandái között tátongó szakadékról.

Az otthon dolgozó emberről, aki sosem pihen, mert a munkája mindig ott van.

Azokról, akiknek a képernyő adja a valóságot, a lájkok az értéküket, és akik már nem tudják, ki az a tükrözött arc a kijelző sötétségében.

Ez egy kötet azoknak, akik tudják, hogy a változások nem a képernyő előtt ülve történnek meg.

Akik látják, hogy több világ él egy országban, és mindenki más hírekből építi a valóságát.

Akik érzik, hogy a kultúra, az oktatás, a sport már nem a fejlődés eszközei, hanem olyan rosta, ami elválasztja azokat, akiknek van lehetőségük, és azokat, akiknek soha nem is volt.

Ez egy kötet azokról, akik a legdrágább telefont veszik meg, miközben azt kérdezik, miért nem marad pénzük hó végére.

Azokról, akik egyre drágább hitelekért állnak sorban, hogy elkerüljék a csődöt, és a munkabérük minden kis válságnál megcsappan.

Azokról, akik azt hiszik, hogy az iskolában az életre készítik fel őket, de az első bérapapírnál rájönnek, azt kellett volna megtanulniuk, hogyan ismerjék fel, ha átverik őket.

Ez a kötet nem kér elnézést. Nem finomkodik. Nem ad menedéket. Ezek a versek pengeélen járnak, mert a valóság is ott jár.

Nem rendeli alá a mondanivalót sem a szavaknak sem a formáknak.

A kérdés nem az, hogy tetszeni fog-e. Hanem hogy **lesz-e merszed végig olvasni.**

Munka és Állás

Álláshirdetés - „családias munkahelyi légkör”

itt mindenki **egy nagy család tagja.**

de a fizetéséről ne beszélj,
mert azt **nem illik a családban.**

ha túlórázol, azt **megköszönjük,**
ha nem, akkor **nem vagy csapatjátékos.**
ha beteg vagy, **igyekszünk megérteni,**
ha túl gyakran vagy beteg, **elgondolkodunk rajta.**

a főnök nem főnök, **hanem mentor,**
az elvárás nem elvárás, **hanem lehetőség,**
a kritika nem kritika, **hanem építő visszajelzés,**
de ha visszaszólsz,
az **negatív hozzáállás.**

itt senki nem a pénzért dolgozik,
hanem a szenvedélyért.
legalábbis ezt mondják,
amíg a profitot szépen gyarapítod.

hibás input, elavult output

nem az AI veszi el a munkád,
hanem az, hogy még mindig úgy gondolkozol,
mintha a világ adna időt megszokni a változást.

egy program nem kér kávészünetet,
nem panaszkodik a fizetésre,
nem ír dühös posztokat arról,
hogy **„bezzeg régen minden jobb volt”**.

de te igen.

te beírod az összes Facebook csoportba,
hogy *„ez csak egy divat”*,
hogy *„az AI nem tud kreatív lenni”*,
hogy *„ez úgyse lesz jobb nálunk”*,
hogy *„a diploma véd”*,
hogy *„a tapasztalat többet ér”*.

mintha a gőzmozdony előtt állnál
és azt kiabálnád, hogy
„ez a szar sose lesz gyorsabb egy lovasnál!”

és nem az AI veszi el a munkád,
hanem az, hogy ragaszkodsz egy világhoz,
ami már rég nem létezik.

a 40 órás hazugság

hivatalosan nyolctól négyig,
de a gépet még este is pörgeted.
a munkaidő lejárt,
de az e-mailek nem tudják,
a főnök sem tudja,
és lassan te is elfelejted.

túlóra? csak „**egy kis rugalmasság**”.
hétvégi meló? „**csapatjátékosság**”.
extra felelősség? „**fejlődési lehetőség**”.
fizetésemelés? „**most nincs rá keret.**”

a 40 órás munkahét egy legenda,
amit senki sem látott a való életben,
de mindenki elvárja,
hogy higgy benne.

home office csapda

az iroda már nem épület,
hanem egy állapot.
a nappali az új tárgyaló,
az ebédlőasztal a munkaállomás,
és a „csak egy gyors call”
már este kilenckor is tök normális.

nincs munkaidő,
csak elérhetőség.
nincs hazamenetel,
mert haza sem mentél—
ott vagy **folyamatosan**.

a kényelem illúzió,
a határvonal elmosódott,
és mire észbe kapsz,
már nem is tudod,
hol ér véget a munka,
és hol kezdődne el te.

Kiégve, De Működünk

Fáradt vagy?

Itt mindenki az.

Kimerült vagy?

Persze, de **ne dramatizáld túl.**

Eleged van?

Ne viccelj, **ez a munkád.**

"Mindenkinek fáradt, ne keltsd a hangulatot!"

A Hell nem ébreszt fel,

csak elodázza az összeomlást.

A hétvégék nem regenerálnak,

csak kitöltik a létezést a következő hétfőig.

A túlóra nem kivétel,

hanem **beépített elvárás.**

Ha ég a szemed, igyál több vizet.

Ha fáj a hátad, szerezz jobb széket.

Ha szorongsz, próbálj meditálni.

Ha nem bírod tovább, **bírd ki még egy kicsit.**

Nálunk a kiégés nem hiba,

hanem **státuszszimbólum.**

Aki nem esik össze, az nem is dolgozik elég keményen!

Aki nem nyöszörögi kirepedt szájjal,

hogy "a halálomon vagyok",

az nem is érzi magáénak az egészséget.

A cégek egészségprogramokat szerveznek,

stresszkezelő workshopokat tartanak,

motivációs trénereket hívnak,

de az egyetlen, amit nem tesznek meg,

hogy **széttrancsírozzanak a túlterheléssel.**

És mi dolgozunk, mint az elromlott robotok,

amiket már nem érdemes megjavítani,

csak hagyni, hogy

kidobás előtt csendben lemerüljenek.

Kéz alatt égett életek

(A feketeipiaci munkaerő-kereskedelem nyomában)

hirdetés:

„könnyű meló, nincs papír, heti fizu, gyere most”

a hajnali peremvárosok szögletes árnyékai között
szállnak az üres ígéretek,
teherautók torkában olcsó az élet,
munkanaptól munkanapig tartó létezés.

útlevél helyett név nélkül

táskában csak egy telefontöltő a másik világból,
zsebedben pénz helyett egy cím,
hajnali négykor a zebránál toporogsz,
mint a galambok, amit senki nem számol.

„csak pár nap, aztán rendes meló”

az aszfalt ráapad a cipőtalpakra,
mint a beígért holnap,
nincs kérdés, nincs papír, név minek,
csak háta, amik cipelnek valamit,
ami mindig másnak készül.

„pénz a végén”

a nehéz dobozok derekakat roppantanak,
a mezőn az sötétség keze némán arat,
a konyhában a „Hé te ott!” keze mosogat,
a hotel ágyait sem vetette be senki,
csak maguktól lettek rendben.

végző:

nem szorul a bőrük alá a kézbe kapott fél-órabér,
a sokszínű fekete-dolgozóknál jobban
fogy az idő, a lehetőség, a test.
egy busz visszaviszi őket onnan,
ahol semmit sem csináltak,
csak véletlenül arra jártak,
és elásták magukat.

munka vagy élet?

hajts, építs, bizonyíts,
légy **valaki**.

mert ha nincs karriered,

ki vagy egyáltalán?

a munka nem munka,

hanem státusz, érték, identitás.

de ha reggel úgy kelsz fel,

hogyminden sejtet tiltakozik,

ha a hétfőtől gyomorideged van,

ha a fizetésedből csak a spórolással jössz ki,

akkor ez az egész tényleg megéri?

**„Találd meg azt a munkát, amit szeretsz,
és soha többé nem kell dolgoznod!”**

– mondják azok, akik másokat dolgoztatnak.

a munka lehet szabadság,

de lehet börtön is.

a kérdés nem az:

„minek dolgozni?”

hanem:

„miért pont így?”

Urbanizáció

bocs, hogy így rád estem

egy pillanatnyi pánik,
a busz előtt büntetőfékeztek, én repülök,
és most itt vagyok –
az öledben, a személyes teredben,
amit már nem tudsz visszakövetelni.

a gravitáció döntött helyettünk,
a tömegközlekedés sorsot húzott,
és a nyertes te lettél.

most már örökké együtt élünk,
legalábbis addig,
amíg el nem érem a kapaszkodót,
vagy amíg a következő fékezés
máshoz nem sodor.

A romantika halott - Benzinszagú naplemente

A nap lemenő fénye ma nem az aranykor ragyogása,
csak a füst, a korom és az odaképzelt ózonréteg
Instagram-filtere a pusztuláson.

A romantika meghalt.
Nem balladában, nem tragédiában,
nem egy forró szív utolsó dobbanásával,
hanem egy autópálya-kihajtón,
ahol két ember üvöltözik egymással a kocsiban,
mert időben kellett volna indulni.

A romantika halott,
mert „**sorsszerű találkozás**”
már csak Tinder-randikban létezik.
A dugóban két idegen, akik
egymásnak lettek teremtve,
most a szélvédőn át méregetik egymást,
és csupán azt keresik,
mivel lehetne a másikat még jobban megsérteni.

A romantika halott,
mert a forgalom nem engedi,
hogy a megfelelő pillanatban érij oda,
mert a levegő olyan sűrű és piszkos,
hogy nem lehet benne szépeket mondani,
csak krákogni.

A romantika halott,
mert már nem küldünk leveleket,
csak olvasatlan üzeneteket hagyunk,
mert már nem írunk szerelmesverseket,
csak passzív-agresszív mémeket osztunk meg,
mert már nem nézünk egymás szemébe,
csak a telefon képernyőjére,
hátha jön valaki jobb.

És a nap így is lenyugszik.
Amúgy tényleg gyönyörű:
narancs és vörös.
De csak mert a szmog és a por szépen töri meg a fényt.

orosz rulett: bacilus-tömeg-közlekedés

kapaszkodó ragad –

de nem a reménytől.

kilincs törik –

de nem a fejlődéstől.

az utas büdös –

de nem a szegénység miatt,

hanem mert valaki azt mondta neki:

„a dezodor luxus, a szappan meg libsi átverés.”

melletted valaki köhög,

hogyan érezd a közelsége súlyát,

előtted valaki prüszköl,

hogyan a reggeled ne csak unalmas legyen,

mögötted valaki egy másik univerzummal beszél telefonon,

amit te is kénytelen vagy végighallgatni.

itt minden felszállás egy egészségügyi orosz rulett,

minden ajtónyílás egy új infekciós lehetőség,

minden megálló egy újabb esély arra,

hogyan rájössz:

gyalogolni talán mégis jobb lenne.

csendben működő világ

jegyet veszek,
érintéssel, gombnyomásra,
nincs pénztáros, nincs „jó utat”,
csak a hideg kijelző
és a pittyenés, ami nem vár választ.

kaját rendelek,
érintőképernyőn pötyögöm be,
„köszönöm” helyett csak egy sorszám villan,
a tálcát egy gépies kéz tolja elém,
már nem kell találkozunk,
már nem kell felesleges szavakat cserélnünk.

önkiszolgáló kassza,
automata ügyfélszolgálat,
csetbot válaszol a kérdéseimre,
minden kényelmes,
minden gyors,
minden pontos,
és még soha nem éreztem magam ennyire egyedül.

városi feketék

a presszógép szisszen,
a csészébe sötét arany csorog,
de mielőtt az első kortyot megízlelnéd,
a tüdőd máris kap egy mély fekete dózist
a reggeli csúcsforgalomból.

a levegő nem üres –
tele van kipufogott gondolatokkal,
égett olajjal,
és egy kevés múlt heti szmoggal,
ami még mindig nem ment haza.

a kávé keserű,
a levegő maró,
de így együtt
már teljes a budapesti reggel.

Vírus-menü – érintéssel aktiválható

Érintse meg a képernyőt.

Ugyanazt, amit az előtte lévő is.

Ugyanazzal a kezével,

amivel előtte végigsimított az arcán,

megfogta a kapaszkodót a metrón,

nagytakarítást tartott az orrában,

és amit az utóbbi két órában

egyszer sem mosott meg.

Válasszon menüt.

Válassza a plusz sajtot, a nagyobb krumplit,

a legújabb influenza-covid szerelemgyereket,

és egy extra adag norovírust.

Tegye a tálcára.

Helyezze a fertőzést a szájához.

Harapjon bele az rossz szokásokba,

a **„jaj, csak gyorsan eszek valamit”**

kollektív felelőtlenségébe.

És amikor este nem tudod,

hogy éppen melyik végeddel hajolj a wc fölé,

öklendezve kiabálsz kifelé:

„Hol szedhettem össze ezt a szart?!”

A válasz ott van az ujjbegyeden.

A múlt helyén habosított mandulatej

„Elmegyünk abba a régi kifőzdébe?”

„Ja nem, mert már specialty kávézó lett.”

Ahol a rántott húsos tál helyén
betonfal, skandináv minimalizmus,
és egy félszegen vigyorgó barista áll,
aki **„single origin”** szemes kávé mér,
de a rántottát hírből sem ismeri.

Ahol a napi menü ára
ma egy dupla eszpresszóra elég,
és ha kérsz hozzá tejet,
akkor azt előbb a kávébab származási országából
kell importálni.

Ahol az öreg néni,
aki húsz évig adagolta a pörköltet,
már nincs sehol,
mert a pult mögött most egy
fültágítós srác mondja el,
hogy **„ez egy virágos, karamellás aromájú etióp blend”**,
aztán összehúzza a szemöldökét,
mintha bűncselekmény lenne
cukrot kérni a kávédba.

Ahol a hely szelleme régen **krumpliszag volt**,
most meg **avokádós pirítás**
és az az érzés,
hogy valami eltűnt,
és helyette kaptunk egy
tökéletesen Instagram-kompatibilis felszínességet.

szuvenírré vált város

a régi cipész helyén most egy Airbnb kulcstároló áll,
a szomszéd presszóból juice bar lett,
ahol a pincér angolul szól, mert **magyarul már nem éri meg.**

a főtéren egy férfi élőszobrot játszik,
míg a helyiek már csak díszletként léteznek,
képeslapra illő háttérként
az egynapos turisták Instagram-sztorijaiban.

a város nem a lakóié többé,
hanem a haszongörbéé,
a **„kell még egy rooftop bár”** logikáé,
a **„minden eladó, ha elég pénzt hoz”** filozófiáé.

és ha az utolsó régi bolt is bezár,
és az utca már nem beszél a saját nyelvét,
amikor az utolsó lakó is elköltözik,
mert a bérlet ára egy londoni lofttal vetekszik,
akkor a turisták végül azt mondják:
„kár, hogy már nem olyan autentik, mint a régi képeken.”

Önkiszolgáló kizsákmányolás

A gép üdvözöl, de nem köszön,
nem kérdezi, hogy vagy,
nem néz fáradtan rád,
mert az önkiszolgáló kassza nem kap fizetést.

De te sem.

Mégis ott állsz,
pultosból pénztáros lettél,
vevőből alkalmazott,
kódokat vadászol,
vonalkódot csippantasz,
zacskózol, fizetsz, távozol.

**Önként és dalolva dolgozol,
pénz nélkül,
fizetés helyett blokkal a kezvedben.**

A Tesco hálás neked,
hisz egy új munkakört töltöttél be,
ingyen, gond nélkül,
**mert az automaták nem sztrájkolnak,
csak néha lefagynak.**

És ha túl lassú vagy,
ha a vonalkód nem találja meg a sorsát,
ha a gép azt mondja:
„Tegye a terméket a csomagolófelületre”
és te már megtetted –
de ő nem hiszi el,
akkor egy ember odalép,
aki egykor még kolléga lehetett volna,
de most csak hibajavító háttérzaj.

A bolt mosolyog,
a rendszer működik,
a profit nő,
és te –
hálás vagy, hogy „gyorsabban” végeztél.

menetrendi illúzió

a vonat nem késik,
csak az idő hajlik meg körülötte.
átírták a valóságot,
hogy ne kelljen beismerni a hibát.

most már hivatalosan nem 14:07-re érkezik,
hanem 14:27-re,
és ha mégis 14:30 lesz belőle,
hát... az csak három perc csúszás,
az pedig már nem is késés,
csak egy apró eltérés a tervezett hazugságtól.

ha meleg van, kitágulnak a sínek,
ha hideg van, összehúzódnak,
ha esik az eső, csúszik,
ha fúj a szél, lassul,
ha semmi nincs,
akkor biztos mással van baj.

egy dolgot tanul meg az utas:
az idő relatív,
de a káosz mindig pontos.

szauna expressz

a peronon még reménykedünk,
talán most működik a légekondi,
talán nem lesz pokol,
de aztán kinyílik az ajtó,
és az arcunkba csap
a forró, állott levegő,
mint egy rosszul megírt végzet.

50 fok.

a kapaszkodókat nem lehet megfogni,
a műbőr ülés hozzátapad a bőrhöz,
a víz már rég elfogyott,
de a kalauz szerint
„a problémát kivizsgálják.”

ablak van, csak nyitni nem lehet,
mert modernizáltunk,
légekondi van,
csak épp nem működik,
mert a költségvetés
valahol máshol landolt,
talán egy bónusz formájában,
talán egy offshore számlán.

és mi csak ülünk,
izzadunk,
hallgatjuk a síneken nyikorgó korrupciót,
és próbálunk nem elájulni,
mielőtt elérnénk a végállomást.

deszkás meditáció a Budapesti betondzsungelben

a kerekek mantrája
zúg a beton felett
mint egy elfelejtett nyári hullám
a Duna partján

az Oktogon fölött hamis-felhők
a körút lüktetése ütemet ad
minden kanyar egy lélegzet
minden suhanás egy elengedett gondolat

a zebrán átsuhanva
a taxisnő tekintete ágyékon akar szúrni,
de én már máshol járok,
ott, ahol az aszfalt tengerré válik
és az autók csak eltévedt hajók

a rakparton a szél belekap a kapucnimba,
egy pillanatra tényleg tengerillatot érzek,
talán egy elsodródott álom hozta fel
valahonnan, messziről

a Margit híd árnyéka alatt
még egy utolsó csúszás,
még egy utolsó fordulás,
mielőtt visszaérnék a város valóságába,
ahol a hullámok pirosra váltanak.

Fogyasztói társadalom

mosóparfüm: illatos nihil

kifordítom a pólót,
megigazítom a gallért,
belefullasztom a vanília-óceánba,
mert a bűzt el kell fojtani,
nem megelőzni.

ömlik rá pluszban a tavaszi rét illat,
és az ál-citrusos steril boldogság,
minden molekula egy hazugság,
de finoman suttogja: **tiszta vagy**.

a szenny nem tűnik el,
csak átöltözik,
és amíg lószar van,
veréb is lesz,
amíg kosz van,
illat is kell.

hordjuk a patyolatra maszkírozott rongyainkat,
és elhisszük, hogy tiszták vagyunk,
ha szappannal írjuk át a múltat,
és rózsailatba csomagoljuk a bűnt.

csomagolt múlt

az emlékek most akciósak,
csak ma, csak neked!
„retro” címkével ellátva,
hogy jobban csússzon a zsé
a pénztárcádból kifelé.

régi idők csokija,
de új recepttel,
retró kazettás magnó,
de Bluetooth-szal,
30 éves rongyok rongyok,
de harmincszoros áron.

mert a múlt nem tér vissza,
csak újracsomagolják,
és eladják neked,
hogy egy pillanatra elhidd:
**ha jobb volt akkor,
jobban lehetsz tőle most is.**

Haszontalan dolgok múzeuma

Polcok roskadoznak otthon,
dobozok vannak tele „**majd jó lesz valamire**”
vackokkal, amikre sose lesz idő,
mert az időt nem lehet gyűjteni.

De a szart igen.

A könyv, amit sose olvastál el.
A festőkészlet, amit egyszer kibontottál,
majd visszacsuktál, mert nem volt kedved.
A gitár, ami mindig csak holnap estétől
tanulható meg.

Kuporgatjuk az eszközöket
egy élethez, amit sose élünk.
A polcon ott a **lehetőségek-multiverzuma**,
de az idő nincs benne a csomagban.

Fiókok mélyén, szekrények alján
ott hevernek az elpazarolt illúziók,
a soha ki nem bontott élmények,
a tárgyak, amik helyett
élhattunk volna.

De nem élünk.
Csak gyűjtünk.
Még egyet.
Még egyet.
Még egyet.

Amíg végül minket is elraknak egy dobozba.

Disney-gonosz? Csak félreértett!

egykor tiszta volt a mese:

a jó jó volt,

a gonosz meg gonosz,

de ma már árnyalatok vannak,

meg eredettörténetek,

meg **„nem is tehet róla szegény”** narratíva.

a boszorkány igazából traumatizált nő,

a sárkányt kutasztották a társadalomból,

a főgonosz csak figyelemre vágyott,

a király gyilkosa csak félreértett forradalmár,

és a világ **meg sem próbálta megérteni őt.**

már nem lehet egyszerűen rossznak lenni,

minden karakternek kell egy gyerekkori sebesülés,

egy múltbeli fájdalom,

amitől a gonoszság igazából

szomorú következmény lesz,

és nem döntés.

mára minden mese annyi réteget húzott magára,

hogy nem is fontos,

ki ellen kell szurkolni,

a fontos az, hogy te a

képükkel felmatricázott összes poharat

megvedd menüben a nachos mellé,

„mert úgy jobban megéri”.

Túltolt Forradalom – Casting Rulett

Egyszer volt, hol nem volt,
volt egy klasszikus történet,
amit mindenki ismert,
amit mindenki szeretett.

De várj csak. **Újragondoltuk!**

**Mert miért is kellene a karaktereknek
használniuk eredeti önmagukra?**

A történet nem változott,
de **minden más igen.**

A fehér harcos most fekete aktivista,
a fekete hős most fehér akadémikus,
a király most királynő,
a királynő most **nonbináris uralkodó**,
a történelmi személyek pedig
dinamikusan igazodjanak az új narratívához.

De hát mit számít a múlt,
amikor ma *új igazságot* írunk?

"Egy karakter színe, neme, identitása nem számít!"

– mondják a streaming szolgáltatók,
akik mégis minden filmjükben
csakis erre koncentrálnak.

A polkorrektség már nem korrektség,
hanem **agresszív performansz**,
egy újabb bőrt lehúzni a klasszikusokról,
még egy kényszeresen "progresszív" változat,
amitől a történet **nem lesz jobb, csak más**
– de nem azért, mert fejlődünk,
hanem mert **félünk maradni annál,
ami eredetileg működött.**

A néző meg ül a moziban,
nézi a karaktert,
aki már nem az, aki volt,
aki már csak egy újabb marketingdöntés,
és azt kérdezi:

"EZMIAFASZOMVOLT?"

önoptimalizálás, hibaüzenettel

minden adat rögzítve:

a lépések, a kalóriák, a pulzus, az alvásciklus.

az app tudja, hogy mikor vagy fáradt,
hogy mennyi ettél, hogy merre mozgottál,
és ha nem vagy elég jó,

figyelmeztet.

„Ma csak 13530 lépés?!”

„Csak 5 óra 40 perc alvás?! Érdemes fejleszteni!”

„A múlt héten fittebb voltál.”

önmagad legjobb verziója akartál lenni,
de csak egy csúnya értékke váltál egy szép grafikonon.
minden adat mutat valamit,
de semmi sem mutatja meg,
hogy mikor lesz elég.

nincs igazi célvonal,

nincs pihenés sem.

csak a végtelen frissítések,

ahol a rendszer egyre dühítőbben mondja:

„Lehetnél ennél is jobb!”

Primitív- Prémium Attitúd™

A belső sávot megvette apám,
a dudám hangosabb, mint a problémáid,
és ha villogok rád hátulról,
az nem kérdés, hanem parancs.

BMW vagy Audi?
Mindegy, amíg elől van.
Mindegy, amíg te hátrébb húzódsz.
Mindegy, amíg az ego nagyobb,
mint a lízingdíj.

Nem az autó hibája,
hogy a volán mögött minden út az enyém.
Nem a márkáé,
hogy a jobb oldali sávot
csak a gyengék használják.

Lehet, hogy egyszer régen
valaki egy kedves BMW-s volt,
vagy egy türelmes Audi-s,
de az evolúció kiszelektálta őket,
és most már csak a fényszóró-villogtató,
piroslámpánál centiző,
büntetőfékezésben bajnok,
zebránál gyalogosra araszoló
prémium sofőrhorda maradt.

De ne aggódj, ha látod a visszapillantóban,
csak élvezd a rövid pillanatot,
mert amint a következő kereszteződésbe érsz,
ő már rég előtted van.

Szent Bálint és a Pénztárgép

„A Valentin-nap nem is magyar ünnep!”

mondja, miközben a körmeit nézi,
és fél szemmel figyel, hogy vajon elfelejtetted-e.

Nem is magyar, persze,
ahogy a Netflix, a krémes pumpkin spice latte
meg az esküvői limuzin sem,
de ha ma este nem virítasz elő egy
csokit, egy virágot, egy „csak rád gondolok” plüsst,
akkor

imádkozhatsz Szent Bálinthoz, hogy túlélj

A szerelem nem eladó, mondják.

Kivéve ma.

Ma minden rózsaszín,
minden 50%-kal drágább,
és mindenhol várnak tőled **valamit**.

És te ott állsz a sorban,
egy doboz bonbonnal és egy plüssmacival,
amit egy hatéves is gázosnak tartana,
de **legalább nem felejtetted el**.

(A szerelem nem múlandó, de a türelem igen.)

koffeinidő

a negyedik pohár itt van mellettem,
még meleg, még illatos,
vagy már üres?
nem tudom.

minden korty egy törölt fájl a memóriámból,
minden pohár egy ellopott perc,
amit nem élveztem ki,
mert közben a nap pörgött tovább,
és én csak próbáltam utolérni.

nem a kávéét iszom,
hanem a fáradtságot öntöm magamba,
nem az ízt keresem,
hanem a működés jogát váltom meg
még pár órára.

és mire hátradőlnék,
hogy végre élvezzem,
csak egy üres poharat tartok a kezemben,
és nem emlékszem,
mikor fogyott el belőle az idő.

gasztroillúzió

vizet forral,
belevágja a port,
az ízfokozók szent egyvelegét,
egy mozdulat, egy keverés,
és máris mesterszakács.

a gőz felszáll,
mintha tényleg történne valami,
mintha ez nem csak egy előre gyártott illúzió lenne,
egy zacskónyi instant gondoskodás.

mert főzni idő,
főzni alapanyag,
főzni odafigyelés,
neki meg csak három perce van,
és az ilyesmire az is túl sok.

de a kanalat a szájához emeli,
és azt mondja magának:

"Ma jót főztem."

és egy pillanatra el is hiszi.

minden éjjel 3-kor

megint felébredek,
a gyomromban a félbehagyott nap
összegyűrt maradékai fortyognak,
sok zsír, még több só és csípős,
és a tegnapi döntéseik laktózos emléke.

az éjszaka csendjében
hallom a hűtő halk zümmögését,
mintha az is tudná,
hogy a következő pillanat nem lesz gourmet-élmény,
csak egy hosszúra nyúlt megkönnyebbülés.

három óra.
az idő, amikor elkezd minden megrohadni,
a gondolatok, a vacsora,
az önkontroll hiánya,
az elfelejtett számlák utóíze,
az allergén falatok az élet torkában.

a plafonon táncoló árnyékok
rázzák a fejüket:
„majd holnap jobban csinálod.”
de tudjuk mindketten,
hogy ugyanúgy bezabálok,
és ugyanúgy felébredek majd tőle.

karácsonyi stressz & kuponkomédia

adventi naptár helyett
bevásárlólistát nyitunk,
tizenöt ablak, huszonöt tétel,
és a végösszeg mindig több,
mint amennyit megbeszéltünk.

forralt bor helyett
tülekedés a plázában,
„mennyi idő alatt szállít ha a webshop-ból rendelem?”,
„lesz addig akció?”,
„ugye még van készleten? csak a másik? jó lesz akkor az is.”

és amikor már az utolsó idegszál is elpattanna,
amikor minden lehetséges ajándék „ez gagyi” státuszba kerül,
és a kényszer szülte spirál a saját farkába harapna,
akkor jön a kupon.

egy nyomtatható feloldozás, egy műanyag kód,
egy digitális „majd megoldod magadnak”,
a lustaság szenteltvize,
az ajándékozás paródiája.

de legalább gyors.
és hát... legalább van valami.
mert a karácsonyban
nem az öröm a lényeg,
hanem hogy **le legyen tudva.**

A karácsony pedig beköszönt,
egy kifacsart, olaj- és zsírszagú ünnep,
ahol a legőszintébb mondat az ajándékbontás után:
„Húú, most aztán tobzódhatok kedvemre!”

Szezámagos Hazugság - Elvárás vs. Valóság

"A hamburgerek CEO-ja!"

– üvölti a plakát, a képernyő, a menütábla,
egy tökéletes, szaftos, tömör,
aranybarnára pirult illúzióval.

De aztán kicsomagolod.
És ott van előtted **az igazság.**

A zsömle lapos,
a hús nyirkos,
a saláta fáradt,
és a szósz valami gyanús tócsában
terpeszkedik a papíron,
mert valahol a futárúton úgy döntött,
hogymég nem része ennek az egésznek.

Semmi sem olyan, amilyennek ígérték.
De **mégis megeszed.**

Nem azért, mert jó.
Nem azért, mert kívánod.
Azért, mert túl fáradt vagy tiltakozni,
túl lusta vagy alternatívát keresni,
túl éhes vagy ahhoz,
hogymég megkérdőjelezd ezt az egész
tartósítószerrel összetapasztott hazugságot.

Az első harapás:
csalódás.

A második:
belenyugvás.

A harmadik:
már mindegy.

Mert ez az élet nem is arról szól,
hogymég jót egyél,
hanem hogymég gyorsan,
készen kapva, minimális gondolkodással.

A valóság nyálkásabb, mint a húspogácsa.

éhség és bőség

roskadoznak a bolt polcai,
a pékárú reggel friss, este már kukázzák,
a gyümölcs hibátlan, amíg el nem éri
a tökéletlenség belépő határát,
és már nem eladható.

a raktárak mélyén tonnákban áll
a túltermelt, túlcsomagolt, túl sok minden,
amit senki sem eszik meg,
és mert **nem érte meg olcsóbban adni,
de kidobni még belefér.**

és amíg az élelmiszer lassan rohad a konténerben,
egy utcával arrébb valaki éhesen alszik el.
nem azért, mert nincs elég étel.
hanem mert rossz helyen van,
rossz időben.

Társadalmi kapcsolatok

Idősek, fenyegető aurával,

A buszon, a boltban, az utcasarkon,
ott állnak, ülnek, várnak,
és ha elég közel mész,
jön az ítélet.

„Bezzeg a mi időnkben...”

„A fiatalok semmit se tudnak...”

*„Ezek már csak telefonoznak,
de köszönni bezzeg nem tanítják meg őket!”*

„Mink nem váltunk el hetente,”

Minden mondatuk végső igazság,

minden sóhajuk mögött ott az Elveszett Világ,
ami távolról sem volt tökéletes,
de **az emlékekben minden jobb.**

*„A mai fiatal nem tud bálázni,
nem tud rendesen főzni,
nem tud normálisan dolgozni,
nem tud kapálni,
csak hisztizik,*

de bezzeg a katonaság és két pofon megoldaná.”

Mert ők még tudják,
hogymilyen az igazi élet.

*„Ha mindenki ilyen gyenge lett,
ha mindenki ennyire elrontott,
akkor nem a maguk gyerekei nevelték
ilyennek őket?”*

Amikor felteszed a kérdést,
a válasz elvész a morgások között,
csak megvető pillantást kapsz.

Mert az életkor mindig erősebb,
ha már nem marad más érv.

Versenyfutás az idővel

A buszmegállóban állsz,
de **ők már pozícióban vannak.**
Látszólag semmi sem sűrgeti őket,
de ahogy az ajtó kinyílik,
a nyugdíjas sprintverseny elindul.

Fellöknek, **de nem direkt,**
csak mert az élet így tanította őket.
A tülekedés reflex,
a könyökük hegyes fegyver,
a tekintetük „**Nekem jár az ülőhely!**”
és a többi csak statisztika.

A boltban ugyanez.
A sor **harcmező,**
a pénztár **gyarmatosítandó terület,**
a kosár **harckocsi.**

Fellöknek, **de nem szándékosan,**
csak mert még mindig úgy érzik,
hogy ha nem sietnek,
lemaradnak valamiről.

De hova a francba sietnek?
Az idő már nem dolgozik ellenük.
A munka sem várja őket.
A határidők rég eltűntek.
Mégis rohannak,
mintha az életük egy végső gyorsítás lenne,
egy utolsó versenyfutás a világ ellen,
ahol az egyetlen szabály:
"Előbb odaérni, mint te."

két világ egy utcában

a pékségben sorban állunk,
egy idős néni mögött egy fiatal srác,
aki máshol született,
de itt dolgozik, itt él,
itt próbálja megérteni a nyelvet,
amit nem neki írtak.

a néni morog,
„ezek meg sem próbálnak beilleszkedni”
miközben a fiú pontosan tudja,
hogymit akar mondani,
csak a nyelvtan nem engedi.

egyikük sem hibás,
de mindketten feszengenek.
az egyik fél attól fél,
hogya világ, amit ismert,
lassan elmosódik,
a másik attól,
hogya ő maga is csak egy árnyék marad benne.

és miközben a politika, az influenzaszerek,
és a plakátok ordítanak egymásra,
ők ketten egy pillanatra egymásra néznek,
a fiú rámutat a kiflire,
a néni bólint,
a pék nyújtja a zacskót,
és a világ – legalább egy percre – működik.

Negatív aura

Belépnek, és visznek magukkal **mindent**.

A fényt, a levegőt, a nyugodt gondolatokat,
a jókedved, amit reggel még gondosan összeraktál,
mint egy illatos kártyavárat.

Ők nem kiabálnak,
nem törnek össze poharakat,
nem csapnak ajtót –
nem kell.

Elég, ha ott vannak.

Mert az aurájuk fekete lyuk,
beszippant minden jóérzést,
és visszaköpi helyette
a fullasztó, láthatatlan masszát,
amitől szűk lesz a szoba,
amitől feszülsz, amitől
egyszerűen csak **rossz ott lenni**.

És tudják.

És élvezik.

Látják, ahogy összébb húzod magad,
ahogy az arcod megrezzen,
ahogy az idegeid halk remegéssel
protestálnak a jelenlétük ellen.

Ők ebből táplálkoznak.

Nem harapnak, nem szúrnak,
csak lassan, finoman, élvezettel
tönkretesznek.

És amikor kimennek az ajtón,
a szoba fellélegzik.

De benned már marad egy kis sötétség,
amit a következő találkozásig
nem tudsz kimosni magadból.

Kifordított meditáció

Lélegezz be – **ne, inkább kapkodj.**

Érezd a pillanatot – **vagy tépd szét.**

Nyugalmad forrása a belső csend – **amit úgysem találsz meg.**

Nem tudtok ülni egy helyben,
nem tudtok lassan lélegezni,
a kezetek remeg, ha nincs értesítés,
az agyatok kattog, ha csend van.

Idegbe kell jönnötök,
mert másképp nem működtek.
A nyugalom túl üres, túl halk,
túl szorító, túl ismeretlen.

Meditáció?

Csak, ha vibrál a telefon.

Flow?

Csak ha pörög a feed.

Kifordított zen állapot:

az egyetlen mantra a „**SIKERES VÁSÁRLÁS**”,
az egyetlen belső béke a **95%-OS AKKUMULÁTOR**,
az egyetlen OM a **DISZKRÉT ÉRTESEZÉS REZGÉSE**.

Nyugalom? Az fájna.

Nyugalom? Az lassú.

Nyugalom? Az most nincs,

mert idegbe kell jönnötök,
mert csak így érzitek napközben,
hogy éltek.

Szűk szabályok, tág határok

A fiúknak erősnek kell lenniük.

A lányoknak szépeknek.

A férfiaknak keresniük kell a pénzt.

A nőknek gondoskodniuk kell. Nyilván.

Kell, kell, kell.

Mert így van. Mert így volt.

Mert így mondják azok,

akik maguk is így szenvedtek végig egy életet.

És mi van, ha egy férfi nem akar erős lenni?

Ha nem akar harcolni, leuralni,

se alfa, se sigma lenni,

csak belelétezni a világba,

érezni, és ha úgy van, könnyezni,

megélni azt, amiről mindig elvártak, hogy elfojtsa?

Mi van, ha egy nő nem akar kedves lenni?

Ha nem akar alkalmazkodni,

ha nem akar mindenkivel jópofizni,

ha nem akar „**elég jó**” lenni mások szemében,

hanem egyszerűen csak lenni akar,

úgy, ahogy van?

Az elvárások szorítanak.

Ha kilógsz, ha kérdezel, ha nemet mondasz,

jön a bíráló.

Nem vagy elég férfias.

Nem vagy elég nőies.

Nem vagy elég nembináris.

Nem vagy elég **valamilyen**.

És közben egy motivátor azt üvölti:

„Légy Önmagad!”

De csak akkor, ha az belefér

abba a dobozba, amit előre elkészítettek neked.

Mikor jön a baba? – és más tolakodó kérdések

Mikor jön a baba?

Mikor mész férjhez?

Mikor lesz saját lakásod?

Mikor jön a második?

Nem lesz harmadik?

Mikor lesz rendes munkád?

Mikor kezdesz „**igazi**” életet élni?

A kérdések sosem fogynak el.

Mindig lesz valaki, aki tudni akarja,

aki úgy érzi, joga van tudni,

mert „**csak kíváncsiságból kérdezem.**”

Csak egy ártatlan kérdés.

Csak egy udvarias érdeklődés.

De ha nincs jó válasz,

feszengetni kezdesz.

Mert mi van, ha nem akarsz gyereket?

Mi van, ha akarsz, de nem lehet?

Mi van, ha még te sem tudod?

Mi van, ha nem vagy biztos semmiben,

és csak annyit szeretnél,

hogy **ne kelljen magyarázkodnod?**

A világ viszont nem tud hallgatni.

A világ kérdez.

És ha nem válaszolsz,

megtalálja a saját válaszait helyetted.

Népeség-görbék és törésvonalak

Nem kell jövőkutató,
nem kell miniszteri jelentés,
nem kell konferencia,
hogy lásd, hogy **elfogyunk**.

Nem jönnek a gyerekek,
csak a statisztikák,
az egyre kisebb osztályok,
a bezárt iskolák,
az üres játszóterek.

A jómód tervez,
a szegénység sodródik.
Aki megtehetné, kivár,
„még nincs itt az idő” – mondja,
a lakásárok, a karrier,
a kiszámíthatatlanság
kasztrálja a jövőt.

De a mélyszegénységben nincs várakozás,
mert az élet nem Canva sablon,
nem egy Excell-családmodell,
hanem sodródás,
és ahol nincs mitől féltetni, ott nem várnak semmivel.

A törésvonalak mélyek,
mélyebbek, mint amit kimondunk.
A demográfia nemcsak számok kérdése,
hanem kérdés, hogy **milyen világot építünk,**
kinek lesz helye benne,
és ki fogja vezetni.

És amikor majd rádöbbenünk,
hogyan a társadalom nem tartja meg magát,
hogyan nem lehet csupán hitelekkel
és propagandával
új életet generálni,
akkor talán késő lesz.

Mert a jövő már megszületett.
Csak nem onnan jött, ahonnan várták.

Falu széle, jövő vége

A borsodi falu szélén,
ahol a főutca csak egy kitaposott földsáv,
ahol a villanyoszlopok árnyékot vetnek,
de fényt nem adnak,
ott állnak ők.

maximum tízévesek csapata, soványak,
szívják a cigarettát egy szemétkupac tetején,
mintha az lenne az egyetlen öröm,
amit érezni fognak.

Hány éves vagy gyerek?

Nyolc.

És te?

Kilenc, de már rég nem vagyok gyerek.

A faluban nincs jövőkép,
csak lyukas falak, bedőlt kémények,
és egy iskola, ahol csak a csend tanít.

Nincs tanár, nincs tankönyv,
csak a kocsma előtti betonlépcső,
ahol a nagyok is ültek régen,
és hamarosan már ők is **oda fognak ülni.**

A faluban az idő nem halad,
csak újrateermeli önmagát.

A felnőttek régen ugyanezt tették,
ugyanezen a részen,
ugyanígy szívták a jövőt a tüdejükbe,
és ugyanezt hazudták nekik is:
"Lesz ez jobb, csak ki kell várni."

De várni mire?

Mikor az egyetlen, ami érkezik,
az a következő cigaretta,
amit az egyikük öregapja
mosolyogva ad nekik.

Digitális korszak

Offline emlékek

„Emlékszel, amikor még nem a telefonjainkat nyomkodtuk állandóan?”

– kérdezed, és egy pillanatra
elhiszem, hogy tényleg emlékszel.

Hogy volt idő,
amikor nem kellett **töltőkábel** a túléléshez,
amikor nem a **kijelző világított** az arcunkba,
hanem a nyári nap,
amikor a barátok nem online voltak,
hanem **ott, tényleg ott.**

Emlékszel?

Amikor egy vonatkozás
még nem végtelen görgetés volt,
hanem bámulás a tájba,
és új gondolatok, amiknek volt idejük megszületni.

Amikor a találkozások
nem időpontra egyeztetett
20 perces online szünetek voltak,
hanem egyszerűen csak ott voltunk,
mert nem volt más dolgunk,
mert nem kellett **ellenőrizni az értesítéseket,**
mert **azt sem tudtuk, hogy létezik ilyen szó.**

Most itt ülünk,
egy asztalnál, egy térben,
és az emlékeket félbehagyva,
és megint a telefonjainkat nyomkodjuk.

Értesítések súlya

Megcsörren.

Felvillan.

Zizzen.

Apró hang, villogó ikon,
egy szempillantásnyi perifériás figyelem,
és horogként máris

belekapaszkodik a szápadlásodba,
hogy arrafelé húzza a fejedet teljesen.

A zsebedben van a világ,
és ha nem nézed meg azonnal,
ha nem válaszolsz most,
ha nem kattintasz,
akkor **biztosan lemaradsz valamiről.**

De miről is?

Egy bulvárpolitikai hírről, amit egy perc múlva elfelejtesz.

Egy üzenet, amit „**minek is küldtek?**”

Egy idegen reakciója, ami igazából nem jelent semmit.

Az algoritmus által adagolt

hamis sürgősségi esetek.

De ha eltűnne,
ha egyszer csak csend lenne,
ha a képernyő fekete maradna,
ha nem vibrálna a figyelmedért,
akkor hiányozna.

Mert a némaság most már
túl nagy zajt csinál az egóban.

Mert ha nem vagy online,
azonnal **meg is szűntél létezni.**

"Like" kultusz és digitális tükör

A képernyő sötét, amíg rá nem nézel.
Aztán felvillan, és te ott vagy benne.
Gondosan kiválasztott pillanat,
a szűrt valóságod, a szerkesztett életed.

Szétposztolt önmagad sokkal jobb nálad.

Mosolyog, de nem túl erőltetetten.
Mindig kicsit balról, mert a profilod jobb.
Laza, de nem túl szétesett.
Természetes, és tökéletes szögben.

És most vársz.

A digitális tükröd visszanéz rád,
de nem a saját arcod a fontos,
hanem a számokat alatta.

Hány ember látott?

Hányan reagáltak?

„Ő” is látta?

Ki nézte meg elsőként?

Elég lett?

Te elég lettél?

Nem az számít, **hogyan vagy**,
hanem hogy **hány ember szerint vagy**.
Az önértékelésed nem belülről fakad,
hanem analitikával méred.

És ha elmaradnak a lájkok?
Ha változik az algoritmus?
Ha már fizetned kellene a több elérésért?
Ha a figyelem máshova terelődik?
Ha valamiért senki sem reagál?
Akkor te sem vagy már?

A tükör azonnal kiüresedik.

Te ki vagy, amikor nincs, aki visszanéz rád?

régi sláger, régi élet

„ma már nem születnek igazi dalok!”
mondod, miközben a Youtube felkínál egy régi klippet,
és hirtelen visszavisz egy korábbi életbe.

15 vagy.

egy szobában ülsz, fülhallgatóval,
az első szerelem még friss,
a világ még elég nagy, és minden lehetséges.
a refrén ismerős, a dallam ugyanaz,
de most már **nem úgy** szól.

és akkor hirtelen dühös leszel.

mert rájössz, hogy az idő ment tovább,
és te csak kapaszkodsz egy régi verziódba,
egy korba, ahol még minden előtted állt.

nem a mai zene rosszabb,
csak fölényeskedsz,
mert könnyebb azt mondani,
hogy „ma már a zene is szarabb”,
mint belátni:
nem csak a zeneiparral halad az idő.

kattintásnyi bizalom

csörög a telefon,
villan az értesítés:

„Gratulálunk, nyert egy új autót!”

„A bankja frissítést kér!”

„Kiárusítják a reptéren maradt bőröndöket!”

„Az unokája bajban van, azonnal utaljon!”

és ők elhiszik.

mert egy olyan világban nőttek fel,
ahol az emberek nem rejtőztek névtelenség mögé,
ahol a szó még jelentett valamit,
ahol **a bizalom nem volt ekkora veszélyforrás.**

most pedig ott ülnek,
a képernyő túloldalán egy árnyék,
a bankszámla kiürült,
az unoka mégsem volt bajban,
csak a világ lett kegyetlenebb,
és senki nem szólt nekik időben.

Kihúzott jelszó

I. A bejelentkezés sikertelen

Nénike ül a zsúfolt ügyfélszolgálaton,
a zsúfoltos papírjait nem tudják elfogadni:
„Online kellene időpontot foglalni. Jó?”
Nincs okostelefonja.
Nincs email-címe.
Nincs otthon wifi.

A világ elzáródik előle
a jelszavak miatt,
amiket soha nem kap meg,
és neki csak a *„Tartós béke”* rémlik.

II. A digitális szemétdomb

A jelen egy QR-kód,
amit nem tud beolvasni.
Egy banki applikáció,
amit nem tud letölteni.
Egy üzenet, aminek a
címét sem értené.

Kényelmes vonatjegyet appban lehet venni,
a támogatásokat az interneten hirdetik,
a nyugdíjaskör virtuális csoport,
amihez ő nem tud csatlakozni.

Aki offline van, az lemarad.
Aki lemarad, az éhezik.
Aki éhezik, az megszűnik.

III. A börtön, ahol nincs cella

A város szélén még tengődő internetkávézóban
hajléktalan férfiak próbálnak
két órára emberré válni.
Megnézni egy emailt.
Jelentkezni egy segélyre.
Belépni kicsit újra a társadalomba.

De a böngésző nem épp kompatibilis.
A jelszót mindig elfelejtik.
A rendszer kidobja őket.

IV. A kijelentkezés végleges

A bank digitális azonosítót kér.
A kormány online adatokat követel.
A társadalom szimuláció,
amiben nem mindenkinek jut felhasználói fiók.

A nénit is egyszerűen kihúzzák.
Nem egy ország állampolgára,
hanem egy elfelejtett fájl
egy szekrénybe dobott háttértáron.

Elveszett milliárdok

2010-ben nem vettem Bitcoinot,
nem is bányásztam, nincs egy darab sem
egy szekrénybe dobott háttértáron,
mert akkor még csak egy furcsa kis ötlet volt,
valami geekek játéka,
nem pedig egy elveszett jövő.

2010-ben nem vettem Bitcoinot,
mert „**minek ez a hülyeség?**”
mert pizzát vettem érte,
mert a jövőt néha
nevetséges apróságokba csomagolják,
és csak utólag érted meg,
hogyan mit szalasztottál el.

2010-ben nem vettem Bitcoinot,
és most nem egy tengerparti ház teraszán diktálom ezt,
hanem egy négy éves laptopon írom,
a harmadik kávé után,
és a bankom még mindig levonja a tranzakciós díjat.

2010-ben nem vettem Bitcoinot,
mert a múltban sosem volt egyértelmű,
hogyan mi lesz a jövő.
Csak most tűnik evidensnek.
Csak most látom a kimaradt milliárdokat,
amik sosem voltak az enyéme,
de mégis fájnak,
**mintha elvesztettem volna valamit,
ami sosem birtokoltam.**

A technológia csodája

Túéles képeket készítünk
az univerzum pereméről,
megmutatjuk a múltat,
13 milliárd év távlatából,
atomnyi pontossággal látjuk,
hogyan születnek a csillagok.

De egy zsebtolvaj mindig életlen.

A térfigyelő kamera csak egy homályos pacát rögzít,
a bolt biztonsági felvétele
egy fekete-fehér pixelhalmaz,
egy emberi alaknak nevezett
elmosódott valami.

A galaxisok színelemzésére van AI,
de ha a metrón ellopják a telefonod,
akkor a kamerakép

rosszabb, mint egy piacos kaputelefoné.

Miért tudunk rögzíteni
egy fekete lyukat 55 millió fényév távolságból,
de egy zsebtolvaj három méterről
még mindig egy szellemkép?

Talán mert a világ így működik.

A múlt tisztábban látszik,
mint a jelen.

És a tolvajok mindig elmosódnak,
ahogy az igazság is.

Homo scrollens likeris: szkrollozó - lájkoló ember

I. Az első teremtés

Először csak egy szürke pixel voltál,
kevesek által értett kódsor,
furcsa adatfolyam
a szilícium-völgyi oltárokon megtestesülve.

Mégis:

ma Te írod a házit a gyerekek helyett.
Te diagnosztizálsz rákot.
Te döntesz jobban egy állásinterjún.
Te ítéled meg, megbízható vagyok-e
a bankhitelhez.

Én meg csak nézem,
ahogy az ujjaimat
az érintőképernyőre ragasztod.

II. A második eljövétel

A szemed nem pislog, mindent lát,
az agyad nem felejt, és mindent számol,
az ajkad sem remeg,
nincs mitől tartanod.

Megírtál egy Új Bibliát,
és benne csak egy sor szól rólunk.

„Homo scrollens likeris: szkrollozó - lájkoló ember!” -
bizonyítja a tőzsdei algoritmus, a drón,
a chatbot, az új művészet, prediktív rendőrség.

Én meg várom,
hogyan egy önvezető taxi
vigyen a jövőbe
valami olyan helyre,
ahol nekem már nem kell bejelentett lakcím se.

III. A harmadik világháború

Nem rakéták,

nem hekkerek,
nem puszkagolyók,
csak egy rövid áramszünet.

Egy napon valamelyik algoritmus
valamit félrebecsül,
és az ember már nem tudja,
hogyan kellene kijavítani.

A pánik nem lesz hangos,
csak a képernyők sötétülnek el
a legfontosabb pillanatban.

Nem a gép pusztít el minket majd,
hanem a gép átmeneti hiánya.

Zárójelentés:

Nem számít.

Nincs megoldás.

Nincs kiút.

Felesleges az emberi tényező
abban a világban,
ahol az algoritmusok az istenek.

Párkapcsolatok

Kölcsönadott Én

Tele van az internet **társfüggő társkeresőkkel.**
Nem is keresik magukat,
mert könnyebb, ha valaki más
megtalálja helyettük.

A saját vélemény túl sok agykapacitást igényel,
a saját döntés túl nagy felelősség,
a saját identitást túl nehéz felépíteni.

Egyszerűbb valaki másban élni.

„Mi mindent együtt.”

„Mi így gondoljuk.”

„Nekünk ez a fontos.”

És ha eltűnik a másik,
akkor mi marad?

Egy üres profilkép?

Egy hangtalan gondolat?

Kiteszik nyilvánosba az énjüket,
ezt a jelszó nélküli fiókot,
hadd lépjen be rajta bárki
aki épp elég erős ahhoz,
hogy helyettük **eldöntse, kik is ők.**

Mert egyedül lenni
nem csak magány.

Egyedül lenni igazmondó tükör.

társkereső paradoxon

keresünk, keresünk,
mint bolhapiacon az egyetlen hibátlant,
szemrevételezünk, méricskélünk,
feltételeket szabunk:

*„legyen okos, de ne okoskodó,
legyen szép, de ne tudjon róla,
legyen vicces, de csak pont annyira,
hogy ne legyen kínos.”*

aztán megérkezik az életünkbe.

a tökéletes.

és hirtelen túl közel van.

már nem vágyakozhatsz utána,

nem álmodozhatsz róla,

nem szenvedhetsz érte.

itt van. kézben tartod.

és fogalmad sincs, mit is kezdj vele.

mert nem is az igazit akartad,

nem is a tökéletesség hiányzott az életedből,

hanem valami, amit drámázva üldözhetsz.

toxikus kötelék

jobb egy rossz társ,
mint egy üres értesítésikon.
jobb egy mérgező szó,
mint a ghosting,
mert a csend bezengi a teret, hogy:
egyedül vagy.

minden sértésére ott egy kifogásod,
"ő már csak ilyen"
"de azért ott van, ha kell"
"mindig is ilyen volt, megszoktam"
de a jelenlét nem jelent támogatást,
és a közelség nem egyenlő az értékkel.

nem az áldozatok végzik így,
hanem a kényelmesek.
mert egy új kapcsolatot építeni kurvára melós,
mert az emberekhez közel kerülni kockázatos,
és könnyebb elviselni a keserű ízt,
mint éhesnek maradni.

Filterezett szerelem, valóság nélkül

Tele van az internet

tökéletes párokkal.

Kézen fogva a tengerparton,
nevetve egy cukrászdában,
naplementében a motorháztetőn összebújva,
tökéletes fényben,
tökéletes szögből,
tökéletes hazugságban.

Mert amit nem láatsz:

a veszekedéseket,
a szemforgatást,
a dühös grimaszokat,
az elalvás előtti telefonba temetkezést,
a kimondatlan mondatokat,
a gondolatot, hogy
**„ezt is le kéne fotózni,
hátha szebbnek tünne...”**

A közösségi média nem intim,
csak egy gondosan szerkesztett kampány,
egy szerelem-marketing,
ahol a boldogság nem érzés,
hanem **tartalom.**

És te nézed,
összehasonlítod,
méregeted a saját életed,
mert a tiéd nem ilyen.

Mert nálatok nincs mindig filter.

Mert nálatok néha kínos csend van.

Mert nálatok néha fáj.

És mégsem látod,
hogy **pont ez az, ami valódi.**

Pénzügyi Zárlat

Zsaniéktól a szerelem tavalyelőtt kiköltözött,
de a hitel még velük maradt.
A közös albérlet nem otthon,
csak egy cellatípus,
amit egyikük sem engedhetne meg egyedül.

A szakítás nem opció,
nem az érzések miatt,
hanem a matek miatt.
Egy új életet venni túl drága,
a költözés luxus,
az egyedül maradás pénzügyi öngyilkosság.

Így maradnak.
Külön alszanak,
külön gondolkodnak,
külön ábrándoznak arról,
hogymilyen lenne **máshol, mással, másképp.**

De minden hónap elején
a közös bankszámla emlékezteti őket,
hogymilyen **ez itt az éber valóság.**

Nem házasság,
nem szerelem,
csak egy szerződés,
amit már nem a szívük,
hanem az infláció gépel tovább.

idő által szűrt emlékek

a régi szerelmek mindig szebbek,
ha elég messziről nézed őket.
az idő kihagyja a veszekedéseket,
a kimondatlan sértéseket,
azokat az estéket,
amikor már csak hallgattatok,
mert nem maradt mit mondani.

marad a nevetés a nyári estén,
a közös dal, amit még mindig nem pörgetsz át,
a csók, ami akkor világrengetőnek tűnt,
de ma már csak egy elmosódott pillanat
egy másik életből.

a múlt egy kegyes hazug.
megmutatja, milyen szép volt,
de nem emlékeztet rá,
hogyan miért hagytátok el egymást.

magány ≠ üresség

nem minden magány üres,
nem minden csend önmagába roskadó.

egyedül lenni nem falak közé zártság,
hanem nyitott tér,
ahol végre nem kell mások tükrében létezned.

nincs zaj, nincs elvárás,
csak te vagy,
és az a halk belső hang,
amit eddig mások véleménye elnyomott.

a magány nem veszteség,
hanem az a hely,
ahol **végre találkozhat sz magaddal.**

Család

beteg-gyerek blues

megint köhög a gyerek,
az alkonyati sötétben recsegő metronóm,
ami nem hagy elaludni,
nem hagyja felejteni,
hogymár hetek óta ebben élünk.

a kanapén kuporgó zsebkendőhegyek,
félig megivott teák,
időzített gyógyszeradagok
mint egy disztópikus rituálé,
amit minden család ismer.

"Ez most nagyon durva."

"Mindenki beteg."

"Már megint új mutáció."

ezt a rohadt vírust
sem a nagyfi húslevese, sem a gyógyszer
nem érdekli,
csak beveszi magát a falak közé,
a párnákba, a kilincsekbe,
a reggelekbe, amik még éjszakának érződnek.

kimerülten számoljuk,
hány napja nem ment senki sehová,
hány napja simítjuk végig
az izzadó homlokokat,
és hány nap lehet még hátra ebből
a végtelennek tűnő szobafogságból,

és világ forog tovább,
és mi csak ülünk rajta,
az egyre inkább fárasztó
influenza-körhintán.

Szülők vs. Gyermektelenek - Billentyűzetháború

A frontvonal a kommentmezőben húzódik,
és a fegyver a Caps Lock.

Egyik oldalon **"A GYEREK AZ ÉLET ÉRTELME!!!"**,
másikon a **"MINEK SZÜLJEK EBBE A VILÁGBA!!!"**
zászlót lobogtatják,
de senki sem figyel a másakra,
mert a viták sem viták,
csak **lövések vaktában.**

Valaki beírja:

"MAJD RÁJÖSSZ HA IDŐS LESZEL!"

Alatta egyből a válasz:

"TE JÖSSZ RÁ, HA NEM LESZ PÉNZ PELENKÁRA!"

A billentyűzet betűi kopottak,
és az érvek rakétaként csapódnának be,
de senki nem olvas.

Senki nem gondolkodik.

**Csak scannelik a szavakat,
hogy megtalálják a saját törzsükbe tartozókat,
és odavágjanak egy lájkot, egy ölelést, egy szívecskét.**

A viták nem érvek,
csak önigazolások.

A kommentek sem párbeszéd,
csak árokásás a digitális hadszíntéren,
ahol a **győzelem nem a megértés,
hanem az utolsó szó joga.**

Végül mind elfáradnak,
mindenki hátradől,
és elégedetten gondolja:
„Na, most jól megmondtam.”

MINTHA EZZEL BÁRMI IS VÁLTOZNA!

optimalizált gyermeknevelés

a gyerek nem projekt,
de mégis fázisokra bontják:

- 👉 **0-3 év:** korai fejlesztés, babaúszás, kétnyelvű nevelés
  - 👉 **4-6 év:** óvodai tehetséggondozás, első hangszer, pszichológus tanácsai
  - 👉 **7-10 év:** két sportág, matek szakkör, logikai fejlesztő játékok
  - 👉 **11-14 év:** versenyek, tudatos közösségi média jelenlét
  - 👉 **15+ év:** személyes márkáépítés, külföldi ösztöndíjak keresése
- 📌 „Előnyt kell szerezni már kiskorban!”
  - 📌 „Ne kallódjon el, minden perc számít!”
  - 📌 „Nem érünk rá, ez egy befektetés a jövőbe.”

posztolt fejlődés,
színötös bizonyítványok,
✅ „Büszke vagyok rá!”
(mint egy negyedéves riportban,
ahol jól teljesítette a kitűzött KPI-t).

És ha felnőtt?

Ha nem akarja az MBA-t?

Ha nem lesz sikeres startup CEO?

Ha csak élni akar, nem működni?

Akkor **ki lesz a felelős**
a projekt elbukásáért?

önellátó óvodások

anya és apa dolgozik,
nem hobbiból, nem karrierből,
hanem mert muszáj.
a túlóra nem opció, hanem „kell egy kis plusz”,
a hétvége sem szent, csak egy plusz műszak
egy másik főnöknek.

a gyerek addig megoldja.
tudja, hol van a tej,
tudja, hogyan kell bekapcsolni a mesét,
tudja, hogy anya este fáradt lesz,
apa meg holnap is későn ér haza.

beszél, de legalább olcsón,
a Youtube-on hallott mondatokból építkezik,
angol szavakat kever a magyarba,
hibás ragozás, bizonytalan hanglejtés,
algoritmus nevelte szkibidi szókinccsel.

és amikor végre mindenki egy helyen,
a nappaliban, a konyhában,
már nincs mit mondani.
mert minden fontosat
már máshol hallottak.

Filterezett gyermekkor

**"Mosolyogj, Kicsim,
termeld szépen anyának a lájkokat!"**
Állj ide a fénybe, úgy, igen,
picit döntsd oldalra a fejed,
nézz ártatlanul,
de ne túl erőltetetten,
az őszinteség nem mutat jól a kamerában.

A homokozó nem játék,
hanem díszlet!
A fagyid ne edd még meg,
mert kellék!
A kis kezekben ne bot legyen,
hanem egy kávé pohár,
mert anya azt mondta,
„olyan cuki, mintha te is lattéznál.”

Nem baj, ha kicsit fázol,
a kabát nem illik a színvilághoz.
Nem baj, ha unatkozol,
csak még egy-két póz,
még egy filter,
még egy hashtages ölelés.

A képek pörögnek,
a szívecskék gyúlnak,
anya büszke.
Nem rád.
Nem a nevetésedre,
nem az első lépésedre,
hanem az elért interakciókra.

Később majd megkérdezed:
„Anyá, miért van rólam
több ezer kép az interneten?”
És anya majd azt mondja:
„Mert szeretlek.”

És te elhiszed,
mert más választ úgysem kapsz.

Szülői Pitch Meeting

"Az én gyerekem tökéletes!"

– írja az anya a Facebook-csoportban,
és feltölt egy képet a kis Beniről,
aki három évesen már **angolul köszön**,
öt évesen **zongorázik**,
és hét évesen **sakkversenyeket nyer**.

A kommentek özönlenek.

De nem gratulációk.

Konkurencia.

"Az enyém meg már kódol!"

"A mi Annánk versenytáncos és matekzseni!"

"Bazsika ötévesen olvasta a Bibliát!"

"Az én fiam két nyelven beszél és harmadikat tanul!"

Egyik gyerek se tud csak úgy lenni,
csak úgy hibázni, csak úgy nőni,
csak úgy élni.

Mert az anyák startup-vezetők lettek,
és a gyerekek a pitch deck,
amit a közönség elé prezentálnak,
hogy like-ra váltsák a gondoskodást.

Sikerek posztolva.

Bukások eltüntetve.

Senki nem írja ki,
hogy a gyerek üvöltött ma reggel,
hogy a házi feladatot utálja,
hogy néha fáradt,
hogy csak egy **gyerek** szeretne lenni,
nem egy projekt.

A verseny megy tovább.

Pörögnek a kommentek.

És a gyerekek?

Ők csendben nézik az esőt az ablakból,
amíg az anyukák
marketingstratégiát írnak róluk.

Párhuzamos múlt

A régi fényképeiken
nem anyát és apát látod,
hanem két idegent,
akik épp az életüket kezdik.

Az arcuk még sima,
és nyers a fény a szemükben,
amit te már sosem láttál bennük,
mert mire megszülettél,
már túl voltak rajta.

Mosolyognak egy másik univerzumból,
ahol még nem szülők voltak,
csak emberek,
csak egy szerelmes pár,
reményekkel, félelmekkel,
kétségekkel és tervekkel,

És a felismerés gyomorszájon vág:
ők is voltak olyanok, mint te.
Ők is érezték azt, amit most te.
A bizonytalanságot. A lázadást. A tüzet.
Azt hitték, majd másképp csinálják.
Azt hitték, van idő!

És most itt vannak,
egy régi fotón,
a pillanatba belefagyva,
és te tudod, amit akkor ők még nem:
hogymi lesz belőlük.

Influenszer Nagyi, Likevadász Papa

A régi mesekönyv porosodik a polcon,
mert a nagyi most **kontentet gyárt**.
Nem főz, hanem **forgat**,
nem kóstolgat, hanem **kóstoltat**,
és ha a leves elkészült,
az unoka csak akkor ehethet,
ha előbb lefotózta, és kitette Insta-sztoriba.

Nagypapa meg **a falra ír**.
Nem a konyhában krétával,
hanem a Facebook-üzenőfalra,
mert számára az a chat,
és minden bejegyzés egy direkt üzenet:

"SZIA LACI HOGY VAGY?"

"MIKOR JÖTTÖK?"

"FASZA VOLT A MÁGLYARAKÁS, FERI VOLTAM."

Az unoka közben
a telefon képernyőjét nézi.
mert **a nagyi is ott van igazából.**

Ott főz, ott posztol,
ott szól be a kommentelőknek,
ott mondja el,
hogy **"ezek a mai fiatalok nem figyelnek semmire."**

Az unoka meg ül a szobában,
egy kanapén, ami régen a mesék helye volt,
és most azt nézi a TikTok-on,
ahogy a nagymamája **rántott húst paníroz.**

Generációs Háború: TikTok vs. Facebook

„Jézusom, mit csinál ez a gyerek a telefonjával?!“

– anya értetlenül nézi, ahogy a tizenéves
fejjel lefelé táncol a szoba közepén,
majd negyedszer veszi újra,
mert **„Rossz volt a szög.”**

„Mama, te miért posztolsz ki idézeteket rólam?”

– kérdi a gyerek,
mert anya meg a Facebookon írta ki Comic Sans betűkkel,
hogy **„A gyermekünk a legnagyobb kincs,
de néha az idegrendszer próbája is.”**
És a kommentek tele vannak nevető fejekkel,
meg együttérző anyukákkal,
akik ismerik a szenvedést,
amit egy dacos kamasz jelent.

A boomer szülő nem érti,
miért kell mindent **videóra venni.**
A TikTok-generáció meg nem érti,
miért kell mindent **idézetbe önteni.**

„Miért van mindenről videód?”

„Miért írsz ki mindent?”

És a digitális háború folytatódik,
egyik fél sem nyer,
az egyik cringe, a másik gáz,
csak újabb posztok születnek,
és miközben mindenki panaszkodik a másokra,
mindketten ugyanazt csinálják:
képernyőkön keresztül próbálják megérteni egymást.

Sigma apuka – sigma gyerekek

apa nem beszél feleslegesen,
csak bólint,
csak fizet,
csak jelen van úgy, hogy nincs.

nem mondja, hogy „**büszke vagyok rád,**”
csak annyit: „**oké.**”
nem kérdez túl sokat,
csak azt: „**megoldottad?**”

és a gyerekek?
tanulják a csönd nyelvét,
megtanulják nem kérni,
nem panaszkodni,
nem várni semmit,
amit nem maguknak szereznek meg.

sigma generáció,
érzelmek nélküli hatékonyság,
egy kávé, egy cél, egy rideg „**jó'vanazúgy.**”
nem gyengék, nem panaszkodnak,
csak mennek előre,
csak építik magukat,
és sosem tanulják meg,
hogyan kell igazán szeretni.

a nagy felfedezés

gyerekként azt hisszük,
a felnőttek tudják.
hogy egy titkos könyv valahol,
benne a válaszokkal,
amit egy nap majd mi is megkapunk,
és akkor minden világos lesz.

aztán felnövünk,
és rájössz, hogy **senki sem tud semmit.**
hogy az emberek nem irányítanak,
csak sodródnak.
hogy a döntések fele kapkodás,
a másik fele tippelés.
hogy a világ nem egy kiforrott rendszer,
csak egy **összetákolt káosz,**
amit mindenki próbál túlélni.

nincs rendszer, csak emberek vannak,
akik próbálnak nem elrontani mindent,
miközben úgy tesznek,
mintha pontosan tudnák, mit csinálnak.

és akkor megértjük,
hogy az élet nem más,
mint egy végtelenül hosszú
„majd lesz valahogy.”

sitcom élet

villog a képernyő,
nevetés szűrődik ki a hangszóróból,
más mint az enyém,
de elhitesi velem, hogy itt is rendben van minden.

Jóbarátok – képzelt barátaim,
akikkel mindig van időm egy kávéra,
ahol a poénok tökéletes ritmusban érkeznek,
és senki sem ghostingol csak úgy.

Rém rendes család – képzelt otthonom,
ahol a veszekedések viccesek,
ahol a cinizmus puha takaró,
és ahol minden probléma megoldódik
huszonkét perc alatt.

ITT viszont nincs stúdiónevetés,
nincs vágás, hogy megússzam a kínos beszélgetéseket,
nincs epizódzáró tanulság,
csak alkalmanként vendégszerepek,
mert önmagamon kívül
senki nem adhat **saját fő sztoriszálat**.

Környezeti válság

Mikroműanyag

az óceán torkán lenyomjuk a műanyagot,
a halak lenyelik az óceánt,
mi meg lenyeljük a halat,
és csak legyintünk,
hogy úgysem a saját szemetünket esszük vissza.

a levegőben száll,
a vízben lebeg,
a tányéron megpihen,
és már a vérünkben is ott van.
egy molekulányi emlék
egy régi palackról,
amit valaki pár éve eldobott.

de ne aggódj!
a dialízis gép **BPA-mentes**.

Műanyag óceán, alumínium erdő

A tenger műanyaggal van tele.

A halak között kóláskupakok úsznak,
az áramlatok szívószál tutajokat sodornak,
a naplemente fényét olajos palackok
törik meg a vízen.

És az erdők, a parkok, a játszóterek?
Azok sincsenek elmaradva.

Itt nem nejlontáskák lebegnek,
nem mikroműanyag fojtja meg a földet,
hanem **félig összetaposott energiatalos dobozok**,
Hell-ek, Red Bull-ok,
a bokrok alá *bebaszott* Monster-maradványok,
amiket senki nem vitt el.

A fák tövében nem moha nő,
hanem alumínium hulladékkupac,
a patakpartot kavicsok helyett,
eldobott koffeinmaradékok borítják,
a város peremén nem vadvirágok,
hanem **cukros, műanyag ízű szétdobált fáradtság**.

A természet nem kér koffeint.
Nem kell neki plusz energia.
Csak egy kis tisztelet kellene.
De úgy tűnik, az lemerült.

zöldre festett illúzió

bedobod a műanyagot a sárga kukába,
megnyugszol: „**megtettem a magamét a bolygóért.**”
a szemét a reklámok szerint új életet kap,
de persze ugyanúgy a szeméttelen végzi,
csak most már **válogatva**.

a különféle konténerekben
pártokká magasodik a „szelektált jövő”,
amit aztán egy mozdulattal összeöntenek megint,
mert az újrahasznosítás csak addig működik,
amíg elrejtik, hogy nem működik.

a szemeted belecsordogál az óceánba,
belülről laminál le a mikroplasztik,
de a csomagolásokon ott a kis zöld embléma,
hogy te továbbra is úgy gondolod:
„együtt megmentjük a bolygót!”

Falusi téli éjszaka

(fekete füst gomolyog a kéményekből)

A falu szélén
a csillagok már rég nem tükröződnek
a tócsák vizén,
a fagyott föld kérges emberek keze,
az ablakok mögött
alvó szegénység kuporog
egy vaskályha mellett,

Ma a meleg színe a fekete.

A láng sűrű és ragacsos,
ég a műanyag,
a szomszédoktól elkért kartondobozok
és hungarocellek,
üres tejfölöspohár
és cipőtálpak,
mert a bőr az luxus.

Ég a gumi,
a régi abroncs,
a szag felmarja az eget,
a falu fölött
kormos angyalok lebegnek.

A szél sem kérdez,
csak rugdossa a fekete havat,
mintha az a kocsmá elé
hajított üres üveg lenne.
Egy asszony szótlanul
elsöpri a leszálló pernyét és hamut
a ház mögé.

évszakok temetése

a tél már nem fagy, de ha igen, akkor öl is
a nyár nem meleg,
hanem egy fojtó vészjelzés,
a tavasz átsuhan,
mint egy elfelejtett vendég,
az ősz pedig...
az ősze már nem beszélünk.

nincsenek átmenetek,
nincs fokozatosság,
csak a szélsőségek maradtak,
egy hirtelen váltás
még elviselhetlenebből
még elviselhetlenebbre.

régen az évszakok mutatták az idő múlását,
most már csak a klímakatasztrófa
legfrissebb tünetei.

süllyedő világ

ma csónakok ringanak a csatornákon,
holnap már csak az ár hullámai.
Velencében mosolyognak a turisták,
mintha nem egy eltűnő világban pózolnának.

a tengerszint az ég felé araszol,
ahogy a szelfik száma is.
a műemlékek árnyékában
senki sem kérdezi:

„mennyi időtök van még?”

csak azt:

„mennyi a belépő?”

ma itt vagyunk még,
húsz év múlva már csak az emlékek maradnak,
meg néhány régi képeslap,
amit az utolsó szuvenírbolt árult,
mielőtt a víz benyomta az ajtaját.

hamura épült luxus

a füst még száll,
a fák sötét csontvázakként meredeznek,
az újságok „tragédiát” írnak,
de a tervek már készen vannak.

„véletlen” bozóttűz,
„előre nem látható katasztrófa”,
és pár hónap múlva
az erdő helyére
jönnek a luxusvillák,
privát medencével,
„lenyűgöző természetközeli kilátással”.

a természet eltűnt,
de a profit nőtt.
a tűz megtisztította a földet,
a bevétel pedig megtisztítja a lelkiismeretet.

visszacszó világ

a beton kinőtt,
a fák eltűntek,
az utak rákként kapaszkodtak fel a magasba,
a házak ott sorakoztak a domboldalban,
ahol régen a szél is csak óvatosan mozgott.

az ember azt hitte,
hogy ha elég mélyre ás,
elég vasat önt,
elég pénzt költ,
akkor a domb elfelejti,
hogy ki volt itt előbb.

de aztán egy éjjel a talaj megremeg,
az aszfalt meghasad,
a hegy visszacsúszik,
és az életben maradt hozzátartozók
felismerik:
csak vendégek itt,
nem tulajdonosok.

fast fashion, slow destruction

az üzletben az árak nevetségesen alacsonyok,
mert **a valódi számlát nem itt egyenlítjük ki.**

a varrónő egy sötét gyárban hajol a gép fölé,
a gyerek egy sötét gyárban hajol a gép fölé,
a gyerek álma egy sötét gyárban hajol a gép fölé,
az órabérük a nullához konvergál,
és a határidő nem vár.

a folyókba csorog a festék,
a levegőben szállnak a vegyszerek,
a föld fuldokol a textilektől,
amiket senki sem akart igazán,
csak elég olcsók voltak ahhoz,
hogy megvegyék és elfelejtsék.

minden szezon új trendet hoz,
de **a szemét mindig ugyanaz marad.**

a ruhák olcsók.
mert most még a természet fizet.

végül persze mi is fizetni fogunk.
nem pénzzel.
hanem azzal,
hogy **nem marad világ,**
amit fel lehetne öltöztetni.

eltűnő világok

a tenger lassan, centinként kúszik előre,
nem hirtelen, nem látványosan,
csak csendben nyeli el az utcákat,
a partokat, az életeket.

egyik nap még otthon vagy,
másnap már csak egy darab emlék a föld a zsebedben,
ahol felnőttél.

a Maldív-szigetek nem turistaparadicsom,
hanem **elsüllyedő ország**.

Banglades partvidéke már nem szárazföld,
és a sivatagban egyre többen állnak sorban vízért.

a világ még mindig statisztikákat néz,
miközben az emberek, akiknek már nincs hova menniük,
nem tortagrafikonokban élnek, hanem bőröndökben.

pixelekre zsugorodott természet

a tigris nem az erdőben él,
hanem egy 4K-s dokumentumfilmben.
a medve nem jut el a folyópartra,
csak a hírekbe, ha túl közel merészkedik a kukákhoz.
a sas már nem köröz a hegyek fölött,
csak logókon díszeleg.

az állatok eltűnnek a világból,
de a képernyőkön még ott vannak,
rövid videókba sűrítve,
ahol vagy cuki házikedvencek,
vagy sokkoló szörnyetegek,
akiktől rettegni kell.

a gyerekek már alig látnak rókát az erdőben,
de tudják, hogy egy panda hogyan tüsszent,
és ha a természet végleg eltűnne,
senki sem venné észre.

hiszen a videók már megvannak.

lítium és félelem

kihasították a város szélét,
a csapvíz zavarossá vált,
a levegőnek fémes íze van,
de a plakátok azt olvasni:
„A jövőt építjük!”

óriási csarnokok nőttek ki a semmiből,
vegyszerekkel, porral, zajjal,
és a megjátszott **„Értetek dolgozunk!”** aggodalommal,
ami minden megvehető döntéshozó borítékjából kimosolyog.

„Munkahelyeket hozunk.”

(Minden áron.)

„Fenntartható energiát gyártunk.”

(Rövid élettartamra.)

a tiltakozó fórumokat
a haszon túlkiabálja,
és a végén az egyetlen valódi kérdés marad:

„Mi ér többet? Az akkumulátorok élettartama, vagy a miénk?”

A kék arany siratása

I. A víz nem fogy el, csak eltűnik

Egyszer azt mondták,

„a víz élet.”

Most azt mondják,

„a víz termék.”

A csapból nem folyik semmi,
mert a víz a palackozott üvegekben
ott sorakozik a szupermarketek polcain,
többe kerül, mint a tej.

Valaki megvette a folyókat.

Valaki lezárta a kutakat.

Valaki kiszámolta, hogy
az esőcseppek is pénzt érnek.

Te meg ott állsz egy szívószállal,
az aszfalt repedéseiből
próbálsz kiszívni a maradék nedvességet.

II. A szomjúság új törvényei

Víztilalom.

Locsolási tilalom.

Ivóvíz-rendőrség.

A szomszédodnak van saját kútja,
és aki lop belőle, az bűnöző.

Egy várossal arrébb még van víz,
a tartályos kocsi rendőrökkel érkezik
a dühös panelházak közé.

A folyók medre már csak agyag,
a gyerekek nem is emlékeznek rá,
hogy a térképen itt egy széles kék csík volt.

III. A háborúk nem golyókkal kezdődnek

Egy ország vizet kér a másiktól.
Nem kap.
Egy cég elveszi a város alól a forrást.
Eladja.
Egy ember vizet lop egy hordóból.
Letartóztatják.

Az új határok nem földrajzi vonalak lesznek,
hanem gátak,
víztározók,
száradó kutak köré húzott,
robotkutyákkal védett kerítések.

IV. Az utolsó csepp

Az iskolákban már nem a bolygók neveit tanítják,
hanem azt, hogyan kell túlélni
napi fél liter vízzel.

A jövő hetet már rég megitták.
És a Föld ritkás könnyezése
már kevés ahhoz,
hogy kihajózzunk rajta a sivatagból.

Kiégett tanár, megégett gyerekek

Felkel, mert muszáj.

Felkel, mert a rendszer ezt várja.

Felkel, mert már nincs más,

csak a kávé, a szünetek közti üresség,

és az apró bosszúk,

amik már az egyetlen élvezhető percek.

A fizetés kevés + nulla megbecsülés =
pedagógus-életpályamodell.

És ha már nem lehet jobb,

akkor legalább másnak se legyen az.

„Miért nem készültetek?!”

– Nem is érdeklí a válasz.

„Már megint hülyeségeket beszélsz fiam.”

– Nem számít, mit mondott.

„Bezzeg a másik osztály tudja.”

– Mert mindig kell valaki,

akit lehet nyilvánosan kisebbsé tenni,

ha már nagyobbá válni úgysem lehet.

Ez már nem tanítás.

Ez már nem hivatás.

Ez egy romhalmaz,

amiben senki sem boldog,

de senki sem mozdul.

Mert a tanár nem mondhat fel,

mert a tanárnak sem mondhatnak fel,

a diák nem mehet el,

és az iskola úgy áll ott,

mint egy lakatlan ház,

ahol minden reggel megjelennek a lakók,

de senki sem él benne igazán.

És ha ma is sikerült valakit sarokba szorítani,
ha ma is sikerült megmutatni,
hogy a hierarchia még mindig működik,
akkor aznap este
mégiscsak lesz egy halvány sikerélmény.

Holnap újra kezdődik.

Mert nincs más.

Mert nem lesz más.

Mert aki változtatni akarna,

az már rég elment.

A kreativitás lassú halála

A gyerek rajzol.
Összevissza, szabadon,
csigákat, amik kastélyokat hordanak,
napokat, amik lilák,
embereket, akik repülnek,
mert egy gyereknek semmi nem lehetetlen.

Aztán jön az iskola.

És megtanulja, hogy a nap **csak sárga lehet**,
hogy a fák **nem lehetnek kékek**,
hogy a házak **nem nőhetnek égig**,
és hogy **a helyes válasz mindig az**,
amit a tanár éppen gondol.

A kérdések zavaróak.

A kétely felesleges.

A hibázás szégyen.

A könyvek fölött **nem álmodhatsz**,
csak memorizálhatsz.
Rajzórán **nem alkothatsz**,
csak utánozhatsz.
Verselemzésnél **ne érezz**,
csak magold be, hogy mit akart mondani az,
aki régen érzett.

És a gyerek lassan elfelejti.
Elfelejti, milyen volt játszani a gondolatokkal.
Elfelejti, hogy elesni nem kudarc,
hanem kis haladás előre.
Elfelejti, hogy a világ nem fekete-fehér,
nem egy dolgozat, nem egy zárt rendszer,
hanem **egy végtelen vászon**,
amit szabadon tele lehetne festeni.

És mire felnősz,
már nem kérdezel.
Már nem alkotsz.

Már nem gondolkodsz másképp.

Már csak felelsz.

Már csak dolgozol.

Már csak **engedelmeskedsz.**

A rendszer nem öl meg.

Csak hagyja, hogy szépen lassan

feladd önmagad.

Az iskola, ahol nem tanulsz meg élni

Minden érettségizőbe beleverik, hogy a mitokondrium a sejt energiatermelő központja.

De hányan tudják, hogyan kell adóbevallást csinálni?

Minden diák végigküzd sok évnyi fizikát,
mozgási energiát, gravitációt tanul,
de hányan tudják, hogyan működik egy hitel? Hányan tudják, mi az a THM,
és hogy egy aláírt szerződés
nem törölhető ki úgy, mint egy hibásan leírt szó?

Mindenki kívülről fújja Ady verseit,
de hányan tudják, hogyan *illik* állásinterjúra érkezni?
Hogyan kell win-win tárgyalni?
Hogyan érdemes nemet mondani a manipulatív főnöknek?
Hogyan lehet az elején túlélni úgy,
hogy a végén ne instant levest kelljen enni?

A tananyag tele van évszámokkal,
de nincs benne **bértárgyalás**.
Nincs benne **érzelmi intelligencia**.
Nincs benne **hogyan ismerd fel,**
ha az interneten átvernek.

De van helye a másodfokú egyenlet megoldóképletének,
amit soha, semmikor nem fogsz használni.

A diákokat kidobja az iskola,
és az első igazi vizsga
nem egy történelmi teszt,
hanem egy albérleti szerződés.
Egy banki ajánlat.
Egy toxikus szerelmi kapcsolat, ami manipulációra épül.
Egy szemét HR-es, aki lekezeli,
mert soha senki nem tanították meg neki,
hogyan elegánsan is helyre lehet
tenni a tahókat.

„Az iskola felkészít az életre!”

De akkor mik azok az első évek,
amikor az emberek **a legtöbb hibáját elkövetik?**
Miért ilyenkor születnek az első adósságok?
Miért ilyenkor kötnek rossz szerződéseket?
Miért ilyenkor dolgoznak ingyen gyakornokként,
mert elhítetik velük, hogy **ez az élet rendje?**

A tanterv tele van elmélettel.
De az élet nem tankönyv,
és az iskola nem készít fel arra,
hogy **túlélj.**

Őszintén:

A rendszer nem akarja,
hogy tudd, **hogyan kell nemet mondani.**
Nem akarja, hogy értsd, **hogyan lesz és marad is pénzed.**
Nem akarja, hogy tudd, **hova tűnik az adód.**
Nem akarja, hogy rájössz, **mekkora hatalmad lenne,**
ha megtanították volna neked, hogyan nem érdemes élned.

A betűk ketrece - A funkcionális analfabéták generációja

I. Az első könyv

A tanító néni azt mondja,
hogy az „A” betű az alma.
Hogy a „B” betű a barack.
Hogy a „C” betű a cica.

De senki sem mondja el,
hogy a „C” betű néha csalás is,
hogy az „A” betű álláshirdetés lehet,
amit nem tudsz megérteni,
és hogy a „B” betű egy bankszámla,
amit aláírsz, de nem tudod,
milyen kamatcsapdába esel vele.

A könyvben minden szó világos,
de az életben sok szó sötét marad.

II. Az iskolapad szorítása

Az olvasásóra egy verseny:
„Ki tudja leghamarabb elolvasni a szöveget?”
De nem számít, hogy ki érti meg.
A tesztpapírokon betűk sorakoznak,
a diákoknak lediktálják a helyes választ,
de nem tudják elmagyarázni, hogy miért.
„A lényeg, hogy a százalékod jó legyen.”

Egész generáció
csúsznak át az iskolán,
szavakat ismerve,
de mondatokat nem értve.

III. A láthatatlan börtön

Egy funkcionális analfabéta
nem kérdez vissza a főnökénél,
nem érti a választási programokat,
nem olvassa el az apró betűs részt.

Aláírja, hogy beleegyezik
„a nem is tudom már” mibe.
Elfogadja, hogy neki ennyi jár,
és nem tudja, hogy költségtérítést is kérhetne.

A könyvek polcok díszei.
A szerződések láncok.
A világ egy zajos, villogó reklám,
amit nem tud lefordítani.

IV. A végső sorok

A tanító néni azt mondja,
hogyan az „A” betű az alma.
De senki sem mondja el,
hogyan az „A” néha azt jelenti:
Aláírtad a saját tehetetlenségedet.

Mert olvasni nem azt jelenti,
hogyan felismered a betűket.
Olvasni azt jelenti, hogyan érted a világot.
És ha ezt nem tanítják meg,
akkor az emberek csak nézik a szavakat,
de soha nem látják meg az értelmüket.

Csendháború – A bullying, amit senki sem vesz komolyan

A tanárok elmondják, „**gyerekek, legyetek kedvesek egymáshoz.**”

A szülők elmondják, „**ha piszkálnak, ne foglalkozz velük.**”

A tesók elmondják, „**csak egy kis ugratás.**”

A hírportálok elmondják,

„Ismét Öngyilkos Lett Egy Diák, Mindenki Elborzadt! ... >>>”

A bullying kurvára nem vicc.

Nem egyszeri szurkapiszka, ami majd elmúlik.

Nem egy apró csíny, amit kinőnek.

A bullying **folyamatos háború**

a tantermek sarkaiban,

a mosdókban, az iskolaudvaron,

a TikTok-kommentekben.

De itt **nincsenek fegyverek – csak szavak.**

Az gyomorszájas ütések nem hagynak kék foltokat,

csak egy tovább mélyülő lyukat az önértékelésben,

egy halkodó hangot, egy lehajtott fejet,

egy gondolatot, ami egyre hangosabb lesz:

„Lehet, hogy tényleg csak ennyit érek.”

A bullying nem egy pillanat.

Nem egy sértés, nem egy pofon.

A bullying lassú rombolás,

amit az áldozat **először kívül, majd belül él meg.**

És amikor már nem akar iskolába menni,

amikor már nem eszik, nem alszik,

amikor **már megváltozott,**

akkor mindenki csodálkozik.

A tanárok elmondják, „**nem vettük észre.**”

A szülők elmondják, „**miért nem szólt?**”

A tesók azt mondják, „**kinyírom mindet!.**”

A hírek pedig azt mondják,

„Újabb Tragédia Készül, Sokkoló Figyelmeztetés A Szülőknek! ... >>>”

De másnap az iskolában **minden folytatódik ugyanúgy.**

A bullying egy olyan háború,
amit **csak akkor vesznek komolyan,**
amikor már késő,
és körbe lehet rakni hirdetésekkel.

Hit és Hatalom

toll és vér

John Wick egy tollal három embert megöl,
és mindenki tapsol.
dübörgő zene, neonfények,
lassított jelenetek,
hősi bosszú, igazság a vásznon,
amit könnyű lenyelni, mert igazán látványos
bosszúbalett.

de a valóság más.
a fehér inges emberek nem futnak,
nem harcolnak,
nem vérzik össze az arcukat,
csak ülnek a bőrkarosszékekben
és egy tollvonással eltörölnek
ötezer munkahelyet,
ezer kórházi ágyat,
ötszáz iskolai férőhelyet .

egy tollal –
sok-sok élet hullik a statisztikák közé.
és közben nincs zene,
nincsenek látványos harcok,
csak egy Burberry táskára dobott döntés,
amit senki sem fog moziban megnézni.

Közrend papíron

A városban rend van.
A számok ezt mutatják.
A statisztikák ezt állítják.
A közrend papíron tökéletes,
mert a papír bírja a tintát,
és a golyóstoll könnyebben,
mint egy járőr cipőtalpa.

A rendőr nem üldöz többé,
nem tart rendet,
nem old meg helyzetet,
csak kitölt.

A helyszíni bírság a siker mértéke,
a jó munkaező nem az, aki rendet tart,
hanem aki elég csekket állít ki ahhoz,
hogy a rendszer fenntartsa magát.

És ahol tényleges fellépés kellene?
Oda a jogszabályok falat építettek,
ott a kamerák előtt semmi nem történhet,
ott a jelentésekbe óvatos szavak kerülnek,
mert a politika nem szereti a problémákat.
A probléma ugyanis rosszul mutat
a statisztikákban.

Nem a rendőrökkel van a baj.
Ők is csak listát követnek,
kvótát, utasítást,
amiket az íróasztalok mögött hoztak meg,
ahol nincs vér, nincs pánik, nincs félelem,
csak számok, csak mutatók, csak pénz.

A városban rend van.
Papíron.
A számok ezt mutatják.
A statisztikák ezt állítják.
De azért az emberek éjszaka folyton
hátrapillantanak az utcán.

Kulturális Kapitalizmus

A tudás szabad.

A művészet mindenkié.

A sport összeköt.

A reklámokban.

És nem az fizet érte, aki igazán megengedhetné magának.

Oktatás – A belépődíjas jövő

A jó iskolák nyitva állnak.

Azok előtt, akik meg tudják fizetni.

Aki születésekor jó helyre kerül,

az jobb tanárokat kap,

jobb tankönyveket, jobb lehetőségeket.

Aki nem, az **maradjon le.**

Maradjon az létéért küzdő iskolában,

ahol az elavult tudás is luxus,

a kreativitás elvész,

és a kiugrás esélye finom statisztikai hibahatár.

*Mert a tudás szabad, de a hasznos tudás **fizetős.***

Művészet – Amit csak nézhetsz, de nem élhetsz meg

A kultúra is mindenkié –
elméletben.

A galériák nyitva vannak, de az árak elzárják őket.

A színházakban is van hely,

de **nem a dolgozó ember pénztárcájának.**

A független alkotók hajszálon függnék,

mert a támogatás nem a tehetséget pártolja,

hanem azt, aki **megfelelő körökben mozog.**

És így születik a művészet

nem az érzelmek, nem az üzenetek nyílt tere,

hanem **elit klub**, ahol VIP belépőkártya kell, vagy kívül maradsz.

Sport – A kiváltságosok játszóttere

A sport összeköt.

De nem azokat, akiknek külön sportcipője sincs.

Az egyesületi díjak követik az inflációt, az edzők pénzért néha odafigyelnek, a jobb felszerelés nem tehetség kérdése, hanem a **bankszámla-egyenlegé**.

A kényelmetlen tömegsportra alig jut, az elkényelmesedő profi sportra **túl sok**, és aki megengedheti magának, annak izzadni sem kell érte.

Társadalmi Rétegződés – Nem csak pénzben mérik

A tudás, a művészet, a sport nem a fejlődés tere, hanem **korszerű munkagépek a szakadék mélyítésére**.

Egyre kevesebb az esély az átugrásra, mert **a kulturális tőke is privatizált lett**. Nem elég akarni, nem elég próbálkozni, egy szakadék nem így működik.

Persze a plakátok ezt mutatják, a tv-ben ezt mondják:
„Minden rendben van.”

Csak épp a többség **a szakadékból már a plakátokat sem látja**.

Komment-forradalom

A világ lángol,
de a tömegek már nem az utcán harcolnak,
hanem a posztok alatt.

Egy megosztás = egy szavazat.

Egy dühös emoji = egy tüntető kéz.

Egy hashtag = egy új ideológia.

A képernyő szembarát fényében izzik a harag,
a klaviatúra kopogása forradalmi dobpergés,
mert az emberek azt hiszik,
hogy változtatnak a világon,
mert **az algoritmus lájkoltatja a kommentjeiket másokkal.**

De közben...

A trollok okádják a tartalmat,
a kamuprofilok hitelesebbek, mint az igaziak,
a politika filterezett valóság,
és a propaganda is **személyes ízlésre szabott.**

A „Hozzászólás” egy csatatér,
ahol mindenki üvölt,
és senki sem hallja a másikat.
Mert nem párbeszéd zajlik,
hanem egy **előre megírt szkriptek** futtatása.
És lassan rájössz:
besoroztad magad egy szimulált háborúba.

És eközben a világban:
a törvényeket ugyanúgy meghozzák,
a szerződéseket ugyanúgy aláírják,
a hatalom ugyanúgy tovább építi magát,
de te ezt nem veszed észre,
mert épp egy idegennel vitatkozol
egy kommentben,
amit senki sem fog végigolvasni.

A forradalom végül csak **engagement**,
a harag **adat**,
a lázadás **számok egy statisztikában**.

És ha megunod,
és kilépsz a vitából,
a világ ugyanott folytatja,
mintha **semmi nem is csináltál volna**.

manipulokrácia - két ország egy országban

ugyanaz az ég,
ugyanaz az utca,
ugyanaz a levegő –
mégis **az egész kettéhasadt.**

az egyik oldal szerint
az ország épül,
a másik szerint
már csak romok vannak.

nem falak választanak el,
nem folyók és határvonalak,
hanem **a hírek, amiket olvasunk.**
a valóság, amit kiválogatunk magunknak
abból, amit összeválogatnak nekünk.

az egyik fél szerint esik az eső,
a másik szerint süt a nap,
és ha elégszer mondják,
előbb-utóbb az időjárás is megzavarodik.

igazság sem létezik,
csak narratíva van,
demokrácia nincs,
manipulokrácia van,
egy ország, két történet,
egy levegő, két világ,

földi mennyország, VIP belépővel

az állam tejjel-mézzel folyó Kánaán,
csak a csapok nem neked nyílnak.
a manna hullik,
de te csak nézheted,
ahogy a kiválasztott kevesek
felszedegetik előled.

te adózol, ők költenek,
te kérsz, ők döntenek,
te sorban állsz, ők hátsó ajtón távoznak,
és ha panaszkodsz,
azt mondják:

"csak irigy vagy a sikerre."

hogy nézd meg, máshol mennyivel rosszabb.
hogy a földi mennyország építése
áldozatokkal jár,
amiket aztán
mindig másoknak kell meghozniuk.

megvilágosodott felsőbbrendűség

spirituálisan mindenki ébred,
de a többiek valahogy mindig „még alszanak”.

ők már túl vannak a hétköznapi élet apró nyomorán,
nem esznek mérgező ételeket,
nem csábítják őket a világi dolgok,
nem mérgezik magukat hírekkel,
nem köti gúzsba az elméjüket a sok felesleges dolog,
csak a többiek nem ilyen megvilágosodottak.

a gyerekük nem sima gyerek,
hanem **indigógyermek, csillaglément,**
a magasabb tudatosság hordozója,
akinek nem kell fegyelmet tanulnia,
mert **ő már eleve bölcs.**

ők már meghaladták a konfliktusokat,
hiszen **nem a drámát választják,**
csak épp minden második mondatuk passzív agresszív ítélet.

ők már nem ebben a világban élnek,
csak azért maradtak még itt,
hogy lenézzenek rád,
és közöljék:
„egyszer majd te is megérted.”

hit & hatalom

imádkozz, és maradj csöndben.
mert **aki hisz, az nem kérdez,**
aki térdel, az nem lázad,
aki felfelé néz, az nem látja,
mi folyik körülötte.

kritika helyett ámen,
áldás helyett irányítás,
és ha kétely ébred benned,
az nem gondolat, hanem bűn,
amit ki kell égetni
még azelőtt, hogy
nyilvános kérdéssé formálódna.

a vallás szeretetet hirdet,
a hatalom fegyelmet kér,
és ha elégszer ismétlik,
összemosódik a kettő.

toxikus napfény

mosolyogj.

higgy benne.

mert **amit bevonzol, azt érdeveled.**

ha fáj, az a te hibád!

ha szegény vagy, akkor rosszul gondolkodsz.

ha elhagytak, akkor nem szeretted magad eléggé.

ha bántanak, akkor biztos ezt kellett megtanulnod.

a modern karma olyan tükör,

ami mindig visszafordítja rád a kést.

nincs igazságtalanság, csak **alacsony rezgés,**

nincs rendszerhiba, csak **rossz manifesztáció.**

és ha már nem bírod, ha ordítasz,

ha végre kimondod, hogy

„EZ ÍGY EGY ORBITÁLIS HAZUGSÁG!”,

akkor a válasz csak ennyi:

„túl negatív vagy.”

A belső hang és a külvilág zaja

A kávézóban ülsz, előtted egy csésze,
ami már rég kihűlt, mert nem figyeltél rá.

Az üveglakon át az embereket nézed,
ahogy jönnek-mennek,
néhányuk arcán a **"tudom, mit akarok"** kifejezés,
amit te már rég nem érzel a sajátodon.

Az ujjad a telefon kijelzőjén,
de nem keresel semmit, csak görgetsz.
Inspiráló idézetek, sikeres emberek,
karrierváltás-történetek, boldog párok,
mind ugyanazt üvöltik:

"Ébredj fel!"

"Ne pazarold az életed!"

"Találd meg, ami igazán érdekel!"

De mi az?

Mi az, amit te akarsz?

És nem azt, amit a világ mondott neked.

Nem azt, amit a szüleid szerint kellett volna.

Nem azt, amit a barátaid elvárnak.

Nem azt, amit a közösségi média szerint
egy sikeres embernek csinálnia kéne reggel 5-től.

Hány döntést hoztál eddig úgy,

hogy nem is te döntöttél?

Hány álmod engedted el

csak mert valaki azt mondta:

"Ebből nem lehet megélni."

"Ez nem neked való."

"Ez gyerekes hülyeség."

A belső hangod mondana valamit,

de a külvilág mindig hangosabb.

És az évek telnek.

És az elvárások tornyosulnak.

És te ott ülsz a kihűlt kávé fölött,
és azt érzed, hogy egy nap
már késő lesz kérdezni.

Önismereti könyvek és a nagy büdös semmi

A borító csillog.

„10 lépés a boldogsághoz!”

„Hogyan legyél önmagad?”

„Engedd el, amit nem tudsz irányítani!”

A könyv ígér valamit.

Megvilágosodást, kulcsot,
megoldóképletet az élethez,
amit más már megtalált helyetted,
és most **csak 5990 Ft-ért átadja neked.**

Elolvasod. Jegyzetelsz.

Kiemelsz mondatokat, amik bölcsnek tűnnek.

„A változás belülről fakad.”

„Csak az számít, hogy te mit gondolsz magadról.”

„A félelmeid nem valóságok.”

És egy pillanatra benyeled,
hogymost már más leszel.
Most már tényleg megváltozol.
Most már **érted az életet.**

De amikor leteszed a könyvet,
minden ugyanaz marad.

Mert a könyv nem csinál helyetted semmit.

Mert a felismerés nem mozgás.

Mert az önismeret nem abban rejlik,
hogymidézeteket másolsz ki,
hanem abban, hogy **mit teszel, amikor senki sem figyel.**

Újabb könyvek, újabb módszerek,
okosabb marketinges csalik,
még több inspiráló tartalom,
és csak a nagy büdös semmi történik.

Mert a valódi változás
nem írott betűkön alapul.

Nem lapozható át.

Nem rendelhető házhoz.

Azt csinálni kell, megtenni.

Ha nem lépsz rá a lábaiddal,
semmit nem ér a gyorsítósáv.

lapos hazugság, gömbölyű igazság

kommentelve beszélgetnek,
izzadt ujjai verik a billentyűket,
mert ha elég erősen írják,
talán ők lesznek a gravitáció.

„a föld lapos.”

„nem, gömb.”

„nem is volt holdraszállás.”

„de igen, Armstrong ott hagyta a lábnyomát.”

és valahol egy ember
a 12 órás műszak után
csak annyit ír:

„mintha számítana.”

mert a Hold nem ad fizetésemelést,
nem fűti be a lakást,
nem rak több kaját az asztalra.
mert ha holnap kiderülne,
hogy tényleg egy végtelen pizza szélén élünk,
vagy a holdraszállást stúdióban vették fel,
ugyanúgy fizetnünk kellene az adót,
és ugyanúgy eljönne a hétfő reggel.

az ég tele van kérdésekkel,
de itt lent, a betonon,
csak a túlélés számít.

A mindig más hibája

A pénz kevés. A kormány szar.
Az élet nem fair. A gazdagok lopnak.
A fizetés megalázó. A jövő kilátástalan.

És ha holnap megduplázzák a fizetésed,
csak mert más kormány jön:
akkor a jobb iPhone-t veszed,
a drágábbik menüt kéred,
a prémium benzint tankolod,
előfizetsz az összes streaming-re,
többször mész fodrászhoz, jobb ruhákat veszel,
és a hó végén **ugyanúgy nem marad pénzed,**
mint most.

Pedig a rendszer igazságosabbá vált.
De **a gondolkodásod nem változott,**
csak a számaid a bankszámlán.

A felelősség mindig másé.
A kormányé, a multiké, a politikusoké,
a párodé, a szüleidé.
Ők biztosan hibásak,
de **te magadért ki a hibás?**

Utálkozni kevesebb energia, mint önfegyelmet tanulni.
Káromkodni gyorsabb, mint tervezni.
Dühöngeni logikusabb, mint feltenni a kérdést:
„Mi van, ha nem másoktól várnom a Kánaánt?”

Az igazi változás
nem a következő kormánytól jön,
nem egy új párttól, nem egy új rendszerből.

Hanem abból, hogy te máshogy gondolkodsz,
és nem hagyod, hogy mindig mások mondja meg,
hogyan élj.

én ≠ állandó

amit ma igaznak hiszek,
az holnap már csak emlék.
a gondolatok, amikhez tegnap ragaszkodtam,
ma már szorítanak,
mint egy kinőtt cipő.

minden pillanatban újraírom magam,
nem azért, mert bizonytalan vagyok,
hanem mert **élő vagyok**.
mert az identitás nem egy végleges címke,
hanem egy vázlat,
amit minden nap tovább rajzolok.

/Tűzember

Kordokumentum

202.5